Ketabton.com

غانستان د کلتوري وډې ټولنې

ريمي کليزې په ويار

ketabton.com - The Digital Library

ماتستوري

نصرالله «حافظ»

۱۳۷۸ لمریز

فروشگاه کتاب الازهر
مؤسسه نشر و پخش کتب فارسی
دهکی نعلبندی بازار قصه خوانی
پشاور پاکستان- تلفن: 2564414
E-mail: alazhar@psh.paknet.com.pk

ketabton.com - The Digital Library

کتاب پېژندنه

نوم : مات ستوري.

شاعر : نصر الله حافظ.

خپرندوی : د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه – جرمني.

د خپرونو لړ : (۱۰)

کمپوز : احمد قیس (همراه) نوید کمپیوټر، کابل.

چاپ شمېر : ۱۰۰۰ ټوکه.

چاپ نېټه : ۱۳۷۸ ل ۲۰۰۰م کال.

د چاپ ټول حقوق د افغانستان د کلتوزي ودې ټولنې – جرمني سره خوندي دي.

بیه : په افغانستان کې ( ) افغانی

په پاکستان کې (۳۰) روپۍ.

په نوروهېوادونو کې ( ) امریکایي ډالره او یا د هغو اندول.

ketabton.com - The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

PROPERTY OF ACKU 8708

ketabton.com - The Digital Library

د خپرندويې تولنې يادښت

د افغانستان د کلتوري ودې تولنې - جرمني لپاره د دېرې خوښۍ ځای دی چې د خپلې دويمې کلیزې په درشل کې د هېواد د پياوړي شاعر نصر الله حافظ د شعرونو ټولګه خپروي.

د افغانستان د وروستيو څو لسيزو په شعري بهير کې بناغلي نصر الله حافظ د مطرحو، يادو او نوماندو شاعرانو له جملې څخه دی؛ د هېواد د ادبي بهير زياتره لارويان د حافظ صاحب له شعرونو سره اشنا دي، د هغه شعري ټولګې يې لوستي او له هغو څخه يې خوند اخيستی دی. د هغه سليس او روان بيان او پر شعري فنونو لاسبري د ده شاعري د عامو او خاصو د ذوق جوګه کړې ده.

حافظ صاحب نه يوازې د شعر او شاعرۍ له لارې هېواد ته د کلتوري خدمت جوګه دی، بلکې له څو لسيزو راهيسې يې د شاعرۍ تر څنګ نورې ادبي د هنري ليکنې او ژباړنې هم کړې او له دې لارې يې هم د هېواد فرهنګ ته نه هېرېدونکي خدمتونه کړي دي. لنډه دا چې پنځوس کاله کېږي نصرالله حافظ د هېواد ملي ژبې او فرهنګ ته خدمت کوي. موږ په داسې حال کې چې د هېواد دې سپين ږيرې شاعر او ليکوال ته د نورو زياتو فرهنګي خدمتونو هيله کوو، د لوی خدای(ج) له دربار څخه هم هيله من يو چې ده ته ښه روغتيا او زيات عمر ورکړي چې د هېواد پر فرهنګي ګلبن باندې نور هم لکه د يو سندريز بلبل په څېر وچغېږي.

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه - جرمني، په کانادا کې مېشته افغانه؛ درنه خور پېغله سپوږمۍ جرنيلي احمدزۍ هم د زياتې ستاينې او مننې وړ بولي چې د دې شعري ټولګې مالي لګښت يې په ورين تندي ومانه او دا شعري ټولګه د چاپ جوګه شوه.

الف

ketabton.com - The Digital Library

مات ستوري
او تته رنا

ډېرو خوږو، درنو او ګلو لوستونکو!
د پښتو ادب په اسمان کې چې تاسې د کوم "مات ستوري" نندارە کوئ او تاسې يې په خپلو لوستلو بوخت ساتلي ياست، دا د يوه بوډا او سپين ږيري شاعر د زړه د هغو وينو رنګ دی چې له ډېرو کلونو را په دې خوا يې د الفاظو په لباس کې ډېر سپين کاغذونه ور باندې رنګ کړي دي.
زه د "مات ستوري" د چاپولو او خپرولو په برخه کې د هغه خوا خوږي ورور د لورېنې ډېر قدر کوم چې زما د نورو دوو شعري مجموعو (د شمشاد له هسکې څوکې او ستا د چم ګلونه) د خپرولو په چاره کې يې ډېرې هلې ځلې کړې. د نومورو مجموعو شعرونه يې زما په اشعارو کې غوره کړي او نقل کړي دي. او د "شمشاد له هسکې څوکې" پر مجموعه يې سريزه هم ليکلې ده. زه ګران او قدردان ورور زرين انځور يادوم، چې نن سبا زمونږ د فرهنګ په اسمان کې د يوه ستوري غوندې ځلېږي.
کله چې ما ته د ښاغلي انځور ژبنی پيغام زما د يوې غزليزې مجموعې د چاپولو په باب زمونږ د ادبياتو د لارې د نه سترې کېدونکي لاروي (محترم يون) په وسيله را ورسېد، نو ما يو ځل بيا د خپلې پنځوس کلنې شاعرۍ د زړو او نويو دوسيو د ذخيرو پاڼې واړولې او يو شمېر زاړه او نوي غزلونه مې ورنه را ببل کړل، چې بيا مې هغه ګران صديق الله بدر ته وسپارل او ورته مې وويل چې د غزلو په غوره کولو کې ته اختيار لرې، چې هر څه درته ځوان او زلمي ذوق او د وخت غوښتنې اجازه درکوي، ته به هغه غزل د دغې مجموعې لپاره انتخاب کړې چې هغه هم زما دغه خبره په ورين تندي ومنله او دا دی چې "مات ستوري" ته دا ويار ور په برخه شو او ستاسې د شعر او ادب مينه والو د مطالعې ور وګرځېدل.

زه خپلې خبرې رالندوم، خو دغه خبره پر ځان لازمه ګڼم چې په دغه ځای کې اول له خپل محترم ورور ځوان ادیب محقق، منتقد او معاصر مشهور کیسه لیکونکي (انځور) څخه او بیا په جرمني کې د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې او هم دارنګه له ځوان (یون) څخه مننه وکړم چې مات ستوري یې د دې جوګه کړل چې د هېواد د ادب پر اسمان خپلې تتې رڼاوې خپرې کړي. "بدر" ته چې د مات ستوري د شعرونو اهتمام کې یې خپل ځان ستړی کړی په دغه لاره کې ورته د لاتوفیق غوښتنه کوم، او همدارنګه بښاغلي (قیس د نوید کمپیوټر کمپوزر) ته کوروډانی وایم چې د مات ستوري د کمپوز په برخه کې یې له اخلاصه کار اخیستی دی.

والسلام

نصر الله حافظ

افغانستان - کابل، تایمني واټ

د ۱۳۷۸ ل کال د لیندۍ ۵مه.

ډالۍ

خپل دغه شعرونه دهیواد ډیرې دردیدلې او کړیدلې شاعرې
درنې پروین فیض زاده «ملال» ته په بشپړه مینه ډالۍ کوم
او دا هم یو هغه شاعرانه غبرګون چې ما په ۱۳۶۰ هـ ش کال
دغبرګولې دمیاشتې په لسمه نیټه دمحترمې پروین دیوه
بنکلي شعر له لوستو وروسته چې ماته یې لیکلی و، کړی دی:

که مې دردونه د زړه وینې راځه
کله نا کله خو پروینې راځه
درته په لارکې غوږیدلې پرتې
ږده په لیمو قدم دمینې راځه
دکوهکن زړه د تلوسو په خاطر
تپوس دحال ته مې شیرینې راځه
کورمې د زړه تش دی له غیرو ځنې
درته کووم خبرې سپنې راځه
چا دبیلتون په تیغ وهلې راته
له زړه مې څاڅي توریې وینې راځه
رنړا رنړا به کړي داتور تمونه
دخدای لپاره مه جبینې راځه
دلته دستا د زړه خبرې شته دي
نور شرم مکړه شرمګینې راځه
ستا د درانه پلو له سیورې لوګی
ای پنبتنې درنې سنګیې راځه
ستا د نازونو قدر دان دې «حافظ»
دادې هر وخته ناز نینې راځه

مناجات

الهی کرم دې خپل راسره مل کړه
په امان مې له شیطان رجیم د غل کړه
پروانه چې ستاد عشق ورته رادرومي
د وحدت حراغ زما په زړه کې بل کړه
پیمانې چې د نورونو په کې ګرځي
د زړه کورمې د هغه بزم محفل کړه
بندګي مې له قصوره خالي نه ده
دا نیمګړی عبادت مې مکمل کړه
د ګناه خیرې مې پاک کړه په کرم خپل
ورک ددې عاصي له زړه د غه خلل کړه
چې تیارې د ضلالت شي پرې روښانه
را په لاس راته د خپل رحم مشعل کړه
د ماضي او حال په فکر مې زړه شین دی
راته بنکلی نامعلومه مستقبل کړه
ستا جمال ستاد جلال له برکته
لویه خدایه تور لحد مې مجلل کړه
پربنتې ئې چې په خاورو کوي فخر
په نصیب مې د هغې مینې درشل کړه
غني خدایه چې حافظ ئې شم د عمر
ستاد ذکر دا بیان مې مفصل کړه

۱۳۷۷/٤/۱۲

نعت شریف

خاونده ! ما بلبل کړې په ګلزار د مدینې
چغیږم به په ګلو هر سهار د مدینې
نصیب مې که سفر کړې رب په لور د هغه ملک
بنو باندې به پاکه کرمه لار د مدینې
بتان د مکې مات شول هم قصرونه د کسرى
پیدا چې په مکه کې شو سردار د مدینې
نغمې د نبوت یې چې خورې وې په فضا
په زړه باندې مې اورې نوبهار د مدینې
د زړه وینې مې سرد دې ورته پښو کې په هوس
چې ووینم په خوب کې لاله زار د مدینې
شپو ورځو د بیلتون راباندې ژوند کړو خراب
نسیمه ! عرض مې وکړه په بادار د مدینې
له عمر نه لرمه دا آرزو په زړه کې زه
چې کاشکې وای زه خاورې په دربار د مدینې
وهې راته توپونه د سینې تنګه پنجره کې
لیدوته دې د زړه مارغه بې وار د مدینې
ارمان که مې پوره شو دا مې اینبې نذرانه
خیرات د سر به ورکړم په بازار د مدینې
حافظه! که د زړه ستر ګې دې غواړې پرې بینا
توتیا ورته په مینه کړه غبار د مدینې

۱۳۳٦/٤/۱۲

د اوسیلو لنبکر

چې ئې ولګید پرمخ نظر زما
په هاله کې شوه د ناز قمر زما

چې په مینه ناپیدا هم پیدا وینم
شو په کومو رنجو تور بصر زما

د رنګ ساعت ته به د حُسن بازار لوټ کړي
کړي یرغل د اوسیلو لنبکر زما

مینې هومره لور پرواز سره آشنا کړم
د عنقا له پره بر شو پر زما

دا خو کار د مینتوب ته حیرانې ده
بخته! تا راوستل څه په سر زما

ما به وي د ستا پوښتنې ته لیږلي
که ته وپوښتې له چا خبر زما

امتیاز د دورنګی له منځه لاړه
تور او سپین د زړه کړه لوټ دلبر زما

قافلې د تورو زلفو به اوس لیږدي
راختلی د اُمیدۍ سحر زما

د حافظ د مینې درد کې خوشحالي ده
داچې خاندي د زړګي پرهر زما

۱۳۳۲/۱۲/۲۵

ketabton.com - The Digital Library

د اُمیدونو سحر

په تورو زلفو کې مې سپین مخ د دلبر پتیږي
که نرئ وریځ کې د آسمان په لمن نمر پتیږي

زه ئې په نیمه لار کې پریښودم د ژوند د اوبو
په رنا ورځ رانه د زړونو سکندر پتیږي

د مینې اور به مې مستي د جهان وسوزوي
کله په دې تنګه سینه کې د اشرر پتیږي

چې ئې کتلي ستا د اوښکو ملغلرې پرمخ
ځکه له شرمه په سیپي ورنه ګوهر پتیږي

د بلبل مینه خدای پیدا کړه د ګلونو سره
په سرو لمبو کې خوښې اورپښتي سمندر پتیږي

په اوسیلو مې داسې ستا زلفی پلو لاندې شي
لکه ماران چې د هودې له پاړوګر پتیږي

جانانه ! وایه مینه ستا به څنګه پته کړمه
کله په سر باندې زخمونه د خنجر پتیږي

حافظه دا دبیلتانه شپه به سبا شي آخر
ځوبه د ستا د امیدونو سپین سحر پتیږي

۱۳۳٤ کابل

بنـــــــه دی

يـــــوه ئې مـينـــــه يـــــو مې يار بنـــــه دی
يـــــوئې د سپـينـــــې غـــارې هار بنـــــه دی

چـــې مـــې د هيلـــو غـــوټی وغـــورزوي
د تـــور شپـــې ځنـــې ســهـــار بنـــه دی

چـې وي تـــازه باغـچـــې د حســـن په کـې
په مـوسـمـــونـو کې بهـــار بنـه دی

چې سره گلـــونه و په جـــم او جـــوش کې
جـــورد بلبلـــو پـــرې چيغـــار بنـه دی

بـــس دی د صـبـــر تنـــی ژر وشکـــوه
مـينـــــه کې کلـه انتظـــار بنـــه دی

چې د آشنـا د کـــور په لـور دې بـــوځـي
د يار په مـينـــــه کې ريبـــار بنـــه دی

مـــاتـــه د نـــورو له گلـــونـــو ځنـــې
جانانه ! ستـــا د سيمـــې خـــار بنـه دی

وطنـــه ! ستـــا د ننگـرهار په سيمـــه
ماته له تـولـــو چپـــرهـــار بنـه دی

شـه حافظـــانـــو کې ديـــره حـافظـــه
مـرشـه همـــدلتـــه دې مـــزار بنـــه دی

۱۳۳۰

نه غواړم

بلد په لاره يم رهبر نه غواړم
زه د خپل سر لپاسه سر نه غواړم

ځم د ازل د رهنما په نظر
هغه نظر ته بل نظر نه غواړم

چې څه بهبود په کې د مينې نه وي
دغه کتاب هغه دفتر نه غواړم

چې په کې پروت نه وي خيرات د حسن
خالي کچکول د قلندر نه غواړم

چې يې د يار په سرونه ښندمه
بې نوا ښه يم سيم او زر نه غواړم

د حق ويلونه چې ژبې تړي
دغه جادو دغه منتر نه غواړم

چې په کې څيړي وي د زړونو جامې
هسې براتې هسې اختر نه غواړم

چې مې د زړه سپيلنې نه کړي لوګي
دغه بې سوزه شان مجمر نه غواړم

دا د غرور مانۍ چې نه کړي لمبه

آهـــــه! پـــه تاکې پـــټ شـــــرر نـه غـــــوارم
د حـــق پـــه لاس کې چـــې ونـــه ځليـــــبرې
ايښـــې پـــه تيکـــې کې خنجـــــر نه غـــوارم
د بـــــري تـــوغ چـې پـــرې ونـــه رپيـــبرې
هغـه مـــات شـوی وران سنگـــــر نه غـــوارم
کـه مې پيـــدا کـــړه د زړه ورکـــــه مـيـــنه
نـــور بـــه ملکـــونه در پـــــه در نه غـــــوارم
په خـپـــلـه ځـــالـــه پاچـــاهـــي کـــوومـه
چې نور پرې ښکار کـړم بـــال و پـــر نه غـــوارم
کـه شـــي د چـــا له شـيـنـــکي خـــاله قـــربان
کـه ســـــر مې ځـي تاوان د ســـر نه غـــوارم
چې ځـان را ياد کـړي او جـهـان مې هيـــر کـــړي
زه «حـــافـــظ» دغـــسې هنـــــر نه غـــــوارم

۱۳۳٦/٥/۱
پښتني تجارتي بانک

د اجل تبه

چې کور شمال دې په وربل راشي
په زړه زما د غم غوبل راشي
چې اوسيلي دې تش له خولې نه وځي
نو په ما تبه د اجل راشي
په تروه تنده چې را وګورې ته
غم له ما تمه سره مل راشي
بيلتون دې اوردی دم په دم مې سوزي
ستا په وعده يوځه تسل راشي
ځان آئينه کې هغه وخت وګوره
چې دې پرمخ د زلفو ول راشي
درنه به پتهه کړم ادا د ستر ګو
که چيرته ما ته د غلا چل راشي
په زړه مې دير څه درته ګرځي ګرانه
خو ګه په خوله دغه ويل راشي
شوم پښيمانه په دې کړې رندی
نه چې په مينه کې خلل راشي
حافظ چې ستړی په فراق کې شمه
د زړه دمه مې په غزل راشي

۱۳٤۲/۲/۱٤

د اوښکو کاروان

ستا د سرو شونډو شفق او د سپینو مخ آسمان مې خوښ شو
ځای په ځای خالونه ستوري کهکشان پیزوان مې خوښ شو
چې رسا ویښتل په زړه کړي د کږو بنو په غیښو
او ګوډاګۍ خطا نه ځي د ابرو کمان مې خوښ شو
بنه چې ستا د تورو زلفو سلسلې مې زولنې شوې
که له قیده مراد داوي یم رضا زندان مې خوښ شو
د وصال متاع به راوړي پس له ډیرو خټه بیلتونه
په زیرمځ د ترمو اوښکو راروان کاروان مې خوښ شو
چې نرګس دې مستې سترګې شرموي له ډیره خیاله
د جنت ګلشن به څه ګرم د بنګلا بوستان مې خوښ شو
که د سر په بیه وشي پرې به واخلمه ستا مینه
له سړې ګتمې نه تیریم د عشق تود تاوان مې خوښ شو
ستا په غاړه امیلونه په کې رنګ په رنګ ګلونه
زما سوې ارمانونه دریده ګریوان مې خوښ شو
خوله پیاله د سرو شرابو صراحي په شانته غاړه
د ملالو سترګو زمب کې د خمار توفان مې خوښ شو
په محفل کې د رندانو چې د عشق د میو ویش کړي
ساقي دکه پیاله راکړه د جنون جهان مې خوښ شو
د حافظ په سوې زړه کې بې له سوزه بل څه نه شته
چې له سوز او درده د ک وې نو هغه بیان مې خوښ شو

شریکه دنیا کابل - ۱۳۴۳

خوارحسن

په شکيدلي ګريوان زانګي جړې زلفې پريشانې
شوې د خوار حسن کتوته د جهان سترګې حيرانې
د هوسې په شانته سترګې ، د نظر د ښکار له ويرې
د سپين مخ په ورشو ګرځي زارخطا او سرګردانې
له بنوئې د ګوهر ودانې اوري خوارمان چې
دې د اوښکو ملغلرې نابيناوته ؤ ته ارزانې
د کږو وروځو باتورئې د تندي په چګس ناست دي
وزر څنډي ښکار لپاره خوري د زړونو غزالانې
خوله سيپې غاښونه دُوردي خود قدر بازار وران دی
د آهونو قافلې ئې په سپيرو شوندو روانې
مورنۍ ژبه ئې خوله کې په پښتو کوي خبرې
په پښتو ورسره کاندي ژړا نازونه ادا ګانې
زنګ وهلی سپين چارګل ئې هسې زيب کوي په پوزه
نندارې ته ئې دريدلي په حيرت کې دي ښارياني
ښکلې زنه ئې منه ده پرې پرته د خواری دوره
وچې شوندې ئې په غم دي هم د ګل غوندې خندانې
په زاړه څادر کې نغښتې د ښکلاو پرښته ده
ځای لري د زړه په عرش کې په غمزو کړي غزاګانې
د مزدورې ابی لور ده پلوشه جوړه د نور ده
ساده حسن ته ئې پسخيږی په ارم کې ښا پيريانې
د خوا رحُسن ترانه ده څه غمژنه افسانه ده
په رښتيا چې دا خبرې په حافظ دي ډيرې ګرانې
د ميزان مياشت ۱۳٤۳

ketabton.com - The Digital Library

د وصل باده

چې په کام د محبت کې يو کرت سړی ناکام شي
د پخو مېو په باغ کې د نصيب نظر په خام شي

په محفل کې ورته راوړي ساقي بنه شراب د مينې
د قسمت چاروته ګوره چې چپه ئې لاس کې جام شي

د بيلتون په ترخوباندې لذت مومي کار د مينې
دغه کيف به په کې نه وي که د وصل باده عام شي

د کيميا اثر ورکړی خدای نظر ته د نمر مخو
تورې خاورې پرې سره زرشي چې ئې هر پلوته پام شي

کور مالت به ټول له مخې ستايه وال کړي د خپل حُسن
شاه ليلا که نن له خياله مازديګر پورته په بام شي

د هوښيار مارغه په څير به په پسل لومو کې راګير شم
زمانه راته له ستر ګو په قدم قدم کې دام شي

ليونی ديار په زلفو کې ورلويږمه يارانو
په بنه بوی باندې رغيږي خلک وائي چې سرسام شي

زه حافظ په هوډ ولاړيم ان د مرګ تر پولو پورې
که د ژوند تنکی غرمه مې په همدې ګړی مابنام شي

۱۳٤٥/٤/۲۰

يوه موسکا

ای ربـــاره راته وایه چې دلدار مې ؤ کـــه نه ؤ

چې له ځانه راته ګران دی هغه یار مې ؤ که نه ؤ

چې د زړه غوښتی مې ګل ګړي د وصال په نسیم باندې

دې خـــزان وهلي ژوند ته نوبهـــار مې ؤ کـــه نه ؤ

زړه ئې واخسـته له مانه چې یوه موسکا ئې وکړه

هیڅ له ځانه خبر نه وم چې اختیـار مې ؤ کـه نه ؤ

زه د عشق په کـار او بار کې د وفـا سـره آشنا یم

چې ئې خوی مو دام جفاده جفا کار مې ؤ کـه نه ؤ

چې زمـا د خـولې خـبرې وې په ساه ورته ارزانې

په بازار د مـحـبت کې خـریدار مې ؤ کـه نه ؤ

څه چې وائې راته وایه د جـافظ له خـوارې مـینې

د بیلتـون په سـرو لمبـو کې نار کـرار مې ؤ کـه نه ؤ

۱۳٤۸/۲/۱

د غازي منت

په داهسې مخ به کوم نيک بخته خوله وړي

چې منت لا د غازي هم په ځان نه وړي

که مطلب يې ترې زما خواشيني نه وي

په سپين مخ ځله د ناز خالونه شنه وړي

خوږې شوندې تريخ نظر داځه دستور دی

چې په يوځای د خوږو سره ترخه وړي

چې له خياله په شالاړه شي وخاندي

بويه داچې مې ملهم په زخمي زړه وړي

لينديو وروځې ئې سم دم ويشتل په زړه کا

د بنو غشي که ډير په کې کاږه وړي

زه ئې خاص ستاد غمزو اشاره بولم

چې رقيب مې په هرځای کې پل په پله وړي

بې سازه سوز

ستا يوه موسکا به په جهان باندې ورنه کړمه

خدايږو چې دا ګټه به په زيان باندې ورنه کړمه

کيږي مې چې تا سره د مينې راز و نياز په کې

زه به دغه شاړه په بوستان باندې ورنه کړمه

اينبي چې پرې تا د ناز مکيزدک قدمونه دي

دغه خړه خاوره به آسمان باندې ورنه کړمه

کومه خوشبوئي چې ستا د څنو يوه تارکې ده

مفته به ئې د منبکو په کاروان باندې ورنه کړمه

مينې ليونی څه چې د ستا په ليونتوب کې دي

هغه هوښياري به په لقمان باندې ورنه کړمه

مه راوړه په مينه کې دارو طبيبه ! خير يوسې

دا بې سازه سوز به په درمان باندې ورنه کړمه

١٣٥٠/٥/١٦

د زلفو جهان

په کومه ژبه صفت وکړم د جانان د زلفو
مائي په زلفو کې لیدلی بل جهان د زلفو
چې ئې بیګاه د چا پرمخ د زلفو شپول لیدلی
سپوږمی د خواست ځولی خوره کړه په اسمان د زلفو
څوچې زنځیر او زولنې د زلفو وته ګوري
په خود به نه شي په هیڅ رنګ ته لیونیان د زلفو
اغیاره زه ئې خوی او بوی د کفر څه پیژنم
یم ساده د له سپین سپیڅلی مسلمان د زلفو
ژوندون هغه دی چې په وصل کې د زلفو شي تیر
قایم قیامت کاندي په ما باندې هجران د زلفو
تا را په غاړه کړلو اوس د تورو زلفو زنار
ما قبول کړی لا د وخته دین ایمان د زلفو
زه چې دا زلفې زلفې وایم عبادت ئې ګنم
خدای هم په خپله صفت کړی په قرآن د زلفو
په هر سهار چې د سنبل د زلفو ذکر کوي
لرې په غاړه د عشق لومه بلبلان د زلفو
جانان له ما تاوان د خپلو ماتو زلفو غواړي
په سر او مال به شي پوره کله تاوان د زلفو
خدایږو چې زړه به د زاهد ورپسې بوت ووځي
په کومه ژبه چې حافظ کړی بیان د زلفو

۱۳۵۰/۱۱/۱۰

یوه دره ده

دی وطن د بنـــا پیـــریـو د بنکلا یـوه دره ده
د سپـین غـره په لمن ویره په رښتـیـا یوه دره ده
چینې تا ندې د خـور غـاړې ګـودرونـه ئې ودان دي
مـازدیګر ئې د کـتـو دی تماشـا یوه دره ده
نیـمـه شـپـه ئې له دیرونـه د تپـو آواز جګیـږي
د سـتـار په زیر او بم کې جـان فـزا یوه دره ده
ګـورې ونې ګـڼ باغـونه جنتي مـیـوې په کې دي
چې سیل بین په کې خوشال وي بس همدا یوه دره ده
ګل کڅونه په کې شته دي رنګ په رنګ په کې ګلونه
د بلبل له نغـمـو څکـه هر سـبـا یوه دره ده
د زړه غـوښـه هر میلمه ته ورکـوي په خپله خوښه
ده مـشـهـوره مـیلمـه پاله له پخـوا یوه دره ده
د سپـین غـره سرې اوبـه ئې جـوړ درمل د رنځورانو
په هوا کې ئې شـفـا ده خـوش هوا یوه دره ده
د نسیم وزمه ئې څه ده په کې پروت د مسیح دم دی
د قـدرت له رنګینیـو جـوړه بیـا یوه دره ده
مـحـبت مـینه ئې زړو کې تل ژوندی پائي په مـینه
د وحـدت د نـور په وړانګـو کې رڼا یـوه دره ده
یوه بنکلې شـان ورشـوده په کې ګـرځي غـزالانې
سـراسـر دکـه له عـشـقـه او صـفـا یوه دره ده

ـ بې مينه ، بوتې مينه ، هوا مينه فضا مينه
د مجنون د مينې کوردې د وفا يوه دره ده
غم ئې کم شي چې څوک ورشي تود بازار يې د حسن
يه د حسن سودا گره ! د سودا يوه دره ده
د سپين غره د سپينو واورې سپينې وړانگې پرې خيرې
پرې مين د آسمان غردی په دنيا يوه دره ده
ياتوران او شاهينان ئې لا له بنکاره ستړې نه دي
شاهبازان ئې مودام څرخ خوري په فضا يوه دره ده
د هنر او ادب بزم په کې پاتې دي تل گرم
د محفل د يوه ئې بله نا آشنا يوه دره ده
توله شپه د اسمان ستوري هم د دې بنکلا ته گوري
د سپوږمۍ زره په کې خوږې وې دلکشا يوه دره ده
چې جرار ، بيدار ، بينايې بنکلا وار په وار ستايلې
د حافظ د ژوند جونگړه څه زيبا يوه دره ده .

۱۳۵۲ کابل

چپرهار

د غم سندري

قلم مې نه ليکي کـــه ليکي نـو د غم سندري
چې مې لګيـږي شـپـه او ورځ په غـوږ د بم سندري
چې په ســرو وينو کې لمده ده د وطن جـامـه مـو
کله راځي زمـــا په خـــوله د جـــام جم سندري
وخت رانه تيـر شـو د خـوښي او خـوشـالي د سـرود
دي په سُـر شـوي په هرسـاز کې د مـاتم سندري
خـوښي د روغـو زړو نصـيب شـه زه ناروغـه يمـه
مـاته منظور دي درده سـتـا د خـوارۍ چم سندري
ای د تقـدير کـاتبـه تانه به ګـيله څـه کـوم
مـــاته د مخ په پانه تل ليکه ونم سندري
وه دا دنيـــا به اوښکې اوښکې له مـــاتمه ورته
کـه اوريدی شـوی چا په هجـر د شـبنم سندري
پام کـوه پام رباب د روح ته مې چې لاس رانه وړې
شي به يې جګې له هر تاره د مـــاتم سندري
«حـافظ» خـولاړو کـډه ئې بار د ارمـانونو کـړله
اوس به ځـــوک ووايي درخـــوته د آدم سندري

۱۳٦٤/۳/۳۱

شاه شهيد کور کابل

د پتنګانو محفل

بلو و شمعې پتنګانو ته محفل جوړوو

د مینې سوو لیونیانو ته مقتل جوړوو

چا کړې څه څوک به کړي څه او لا به څه کوي څوک

مور شاعران یوځان ته بزم د غزل جوړوو

مور د دنیا او د عقبا د جوړیدلو نه یو

د شعر پیغلې ته په نوي رنګ وربل جوړوو

مور د ابد د ناکردو میرنې نه یو دومره

سپیره تندي کې ورانې لیکې دازل جوړوو

غمازه تاته مبارک شه دا د ځمکې دوزخ

د کهکشانو ملک ته مور لار د منزل جوړوو

داچې خزان باغچوکې ګرځود ګلونو پسې

بنکلي کوو ورباندې څلي د بلبل جوړوو

۱۳٦٤/۷/۱۱

کور شاه شهید

د نظر براق

د نظر د براق واګي دې لږ تم کړه

عرش د ذرې مې مشرف په خپل کرم کړه

د سرو اوښکو پسرلیه ورندی شه

دا خزان باغچې مې ګل په خپل کرم کړه

زما څیري ګریوان پریږده چې وي څیري

را په یرغه خوشحالي د ټول عالم کړه

زه د مینې مانو ګی یم پروامه کړه

د الفت د ریاب دې دې خواته راسم کړه

د وصال په لاس د سمال د عطا واخله

پرې مې وچ د بیلتیانه د ستر ګونم کړه

چې دې وخورم د زلفو په منګورو

د سرو شوندو پاڑو ګره اوس مې دم کړه

دیر غمونه په ما را غلل ته چې لاړې

په راتلو دې د حافظ نه لرې غم کړه

۲۴/۸/۱۳

د جمال تصویر

د بیلتون اوښکې مې داغونه په ګریوان پاتې شوې

د زړه کتړې مې په کوڅه کې د ځانان پاتې شوې

دا يې تصویر دی د جمال لږ را په خود شه عقله

د آئینې غوندې چې ته ورته حیران پاتې شوې

حسن بدل مینه بدله شوه سنګار بدل شو

لاړې کیسې ستا د نتکې او د پیزوان پاتې شوې

د سبا ستوری څه بې ځایه راختنه وکړه

ستا د ګیلو مانو خبرې مې آرمان پاتې شوې

مینه به اوس درته د غیبې نه جنت جوړ کړي

چې په مالت د لیونو څیرې ګریوان پاتې شوې

اوس جنازې پسې دې واړه ټکلي منديې وهي

حافظه! ته چې تل د حسن ثنا خوان پاتې شوې

۱۳۶۶

د بغداد په لور

روان یو له کابله د بغداد په لوري ځو

دیدن ته د چا بنګلو د مراد په لوري ځو

شو دلته مولد څرمې فریادونه بې حاصل

د وخت له بې دادیه ځود داد په لوري ځو

زیارت به هلته وکړو د نجف او کربلا

د مینې او وفا د تینګ بنیاد په لوري ځو

سلام ته به په ستر ګو ځو د غوث ثقلین

نابناد زړونه به بناد کړو چې د بناد په لوري ځو

مونده ګوندې ارمان کړو د بابل په خرابو کې

تاریخه! ستا د ستر برم د یاد په لوري ځو

کیسه به را تازه کړو د هاروت او د ماروت

ای عشقه! ستا وعدې ته د میعاد په لوري ځو

دربار کې د امام بوحنیفه به وکړو عرض

د مینې طالبان یو دا ستاد په لوري ځو

مرشده لاس مونیسه چې مویونسي دجله

ده څومره نیک مرغي چې د ارشاد په لوري ځو

۱۳۶۶ لړم ۲۸

د زړه زور

ورو په ورو باندې کمیږي د زړه زور مې

اوبه کیږي اوبه کیږي د زړه زور مې

د فراق په کنډو کله د ختو دی

هسې رنګ رامعلومیږي د زړه زور مې

چې خزان مې شو میلمه په باغ د عمر

لکه ګل غوندې رژیږي د زړه زور مې

په څنګ شوی چې د ژوند له ګیرو داره

په خپل ځان باندې پوهیږي د زړه زور مې

چې هر څومره جفا پورته ځي د دهر

هومره ښکته ښکته کیږي د زړه زور مې

چې لیدلی یې د چا د مخ ډیوه ده

د پتنګ غوندې سوزیږي د زړه زور مې

۱۳٦٥/۱۱/٥

کورشاه شهید

PROPERTY OF ACKU 7707

ځي او راځي

دا څوکاله خو په غم ځي او راځي
په فریاد ویر او ماتم ځي او راځي

نوروز څه دی بدرګه ورسره هر کال
درد او غم په هر قدم ځي او راځي

بې یارانو به د زړه خوښي په څه وي
په زړه څریکې د الم ځي او راځي

خندا وچه ده د شوندو په مالت کې
په هر مخ د ستر ګونم ځي او راځي

د بسادی د ساز نغمه ده چوپه شوې
انګازې د توپ او بم ځي او راځي

ګلان مراوي پر بلبلو ماتم جوړ دی
پرې د سرو لمبو کرم ځي او راځي

لا زماد زړه د ګل بوتې خزان دي
پسرلی مې ګنه په چم ځي او راځي

چې زماد زړه د بن بلبل خاموش دی
پسې سیاه مې دم په دم ځي او راځي

چې د بنګلې مخ رنا یې لمر کې
ARCHIVE
http://Archivebeta.Sakhrit.com

نو په ستر گو مې تورتم ځي او راځي
سره اورونه يې په سر باندې بليږي
پر ګنې د بنی آدم ځي او راځي
لکه سيوری مې دمساز د وطن غم شو
دم قدم راسره سم ځي او راځي
لا به نور ستاد هجران غمونه راشي
ګرانه تر اوسه خولا کم ځي او راځي
په کې خوند ستاد پايزبو د شرنګ نشته
بنا پيری که دارم ځي او راځي
د ځوانی احساس پرې نه ناڅي مطربه
ستا نغمې په زيړ اوبم ځي او راځي
دی شکولی ورته چا اميل د غاړې
په ژړا مې چې صنم ځي او راځي
زړه تک تور دی د رقيب خو په ظاهر کې
د دوستی په خوله قسم ځي او راځي
د سپين غرغوندې مې زړه ورته ولاړ دی
که پرې وريځې د ستم ځي او راځي

۱۳٦۷/٤/۲۵

ketabton.com - The Digital Library

نیوهیزم

د بهار بنکلي رنګونه وزرنګونه

ورسره د عشق سازونه ؤ سازونه
کیه اغیار وپه کې خاوکرلي نه وای
دا وطن به اوس ګلونه ؤ ګلونه
په ویدن به د چوبل نه مریدلو
مینې څه عجب وختونه ؤ وختونه
ستر ګې څه وي د وطن د هرې پیغلې
د شرابو دک جامونه ؤ جامونه
هر سهري د ژوند په قدر ؤ خوشحاله
ورکه له څیرمې تول غمونه ؤ غمونه
ژړا نه وه فریاد نه ؤ غرغانه وه
له خونبیرو ک ګلونه ؤ ګلونه
حافظ وایي دا دوزخ ورنه چا جوړکړ
د جنت غوندې باغونه ؤ باغونه

۱۳۶۷/۱۲/۱۰

د رادیو لار

ارمان

تالاتر څوک شعر وچمن ګلونه ورژیدل

زما د مینې د ګلشن ګلونه ورژیدل

چې په خوږ زبو یې صفت کاؤ د چا د حسن

په باغ او بن کې د سوسن ګلونه ورژیدل

بنکلا د پیغلو د وربل او د زلمو د شملو

لاړه زمونږه د وطن ګلونه ورژیدل

باد صبا چې خبر ورکړ د شیرینې د مرګ

تازه په وینو د کوهکن ګلونه ورژیدل

نور زلیخا ته څه شي پاتې د ویلو نشو

چې د یوسف د پیرهن ګلونه ورژیدل

که زر سپرلی راشي حافظه وبه نه غوږ یې

که دې دائحل ته د سخن ګلونه ورژیدل

۱۳۶۷

د ديدن خيرات

نن دې ستر ګو کې د کوم شراب مستي ده

چې راغلې مې په زړه هسې ستي ده

ستا ترخې سپورې زما خوږې د نورو

یاره ! دا څه محبت څنګه دوستي ده

ساقي ستاد منت بار په ولونه وړم

دا باده زما په لاس کې «الستي ده»

پیدا شوی له ازله یم سرلوری

د غماز غوندې مې کله زده پستي ده

د دیدن خیرات ژرژر ویشه په خوارو

د خیر کار کې په کار هر کله چستي ده

مبارک دې د بنکلا هستي تل اوسه

را په برخه تل مودام ماته نیستي ده

ای د حسن زبردسته رحم بویه

د حافظ خواري د عمر زیر دستي ده

۱۳٦۸/۲/۱۰

رادیو انصاری وات

زما ځواني

ځواني وه څه د خوب کتل ؤ چې بس تيره شوله
يا خود ستر گو رپول ؤ چې بس تيره شوله

وي څه تغبير به دا زما د نامرادي ځوانی
په سرو لمبو کې سوزول ؤ چې بس تيره شوله

که وه د چا ځوانی په خُم کې د شرابو دوبه
زما په غم کې دوبول ؤ چې بس تيره شوله

يوه غمژنه حادثه وه د بهار په موسم
د سرو غوتپو ريژول ؤ چې بس تيره شوله

شاعري څه وه لږ ساعت د چا د زلفو په تال
د څو خيالونو زنگول ؤ چې بس تيره شوله

مينه وه څه پرته له دې چې د زړه وينې وخورم
د زهرو گوټ ؤ تيرول ؤ چې بس تيره شوله

وصل ؤ چيرته وه به داديار د هجر څپه
په سرد غرونو اړول ؤ چې بس تيره شوله

۱۳۷۸/۲/۱٤

راديو لار

د زړه کعبه

اوس به د مینې ګلی سم ورانیږي
خال په تندي چې د صنم ورانیږي

ګریوانه دوب دي کړم توپان د اوښکو
د میږي جاله په شبنم ورانیږي

ورنه راتاودي تور پیلان د وحشت
کعبه د زړه مې دم په دم ورانیږي

کومه دنیا چې اوسیلی ورانوي
نه په ګولی او نه په بم ورانیږي

زوریې زما د عشق په ولو راځي
د چا پرې څه کسه زیات او کم ورانیږي

خزانه! ستا د بې رحمی له لاسه
باغچې د ګلو چم په چم ورانیږي

څه خودي شوي د درخو په وربل
نغمه رباب کې د آدم ورانیږي

۱۳٦۸/٤/۱٤

د رادیو لار

د عشق کعبه

کـــــه زمـــــا عـــــينه له ازله اوسي
ســـــتا د بنـــايست ديوه دې بله اوسي

چې د بنـــــو خـــــبـــــرې ژبه وکـــــړي
غـــــماز دې ورک له دې مـــحـــفله اوسي

کـــعـــبې د عـــشق ته چې لار جـــوړه نه کـــړي
پـــښې مې دې پاتې له مـــــــزله اوسي

چې پرې توده وي هنگامـــــه د مـــيـــنې
اور مې د پـــورته له گـــــــو گله اوسي

زه غـــــوروم ســـــتـــــرگې يه لاره ورته
چې راســـتـــانه ســـتـــا له درشله اوسي

چې مې منظوره قـــــربـــاني شي د ســـــر
بخـــتـــه! هغـــه ســـاعت به کله اوسي

تـــوبـــه د هغـــــه اوســـــيـــلـــى له تـــاوه
چـــې رابـــهـــــــــر د زړه له تـــلـــه اوســـي

١٣٦٨/٥/٤

رادیو

داځه وشو

داځه وشو دا ځه کيږي څه به وشي
ګرانه یاره ! یارانه خو داسې نه شي

ای زما د رنځ طبیبه راته وایه
دا غمو خوړلی زړه به څنګه ښه شي

زه خوستاد مینې اوربل په سر ګرځم
ته زمانه مانړیژن ګرځې په څه شي

ستاد ستر ګو یوبانه دې هم کور نه شي
خیر که غشي مې لک شوي تړې په تشي

غوږیدلې مې لیمه درته په خاورو
نه چې ستا تلي په خاورو کې سپیره شي

بیا به داد عشق غوغا نه نه وي کوڅو کې
که د مینې لیونې چرته ویده شي

ته به څه کوې د مینې آدم خانه !
که درخود پښتو بل چاته واده شي

۱۳۶۸/۶/۱۲

رادیو انصاري والټ

د رنا څرک

څـــــــرک د رنا ته انـتـظـار کـــــــــابـم

تـورو تـيـــــــــارو کـې د ژوند لار کـــــــابـم

چې مـې يـو گـل نـشـــــــتـــــه د ژوند په بـن کـې

مـنـت بـه څـلـه د بـهـــــــــار کـــــــابـم

هـيـــڅـوک په غـم راسـره نه شـو شـــريک

په يـوه ســـــــر دغـــــــه نـاتـار کـــــابـم

وران کـــــــړي څـــــوځـله بـاران د اوښکـو

چې په کـــاغـــذ دغـــه اشـعـــار کـــابـم

چې مـې تـرڅـــــــو قـلـم په گـــــوتـو کـې وي

نـوم د جـــــانـان بـه پـرې بـار بـار کـــــابـم

حـــــافـظ گـلـونـه تـولـووم د شـــــعـــــــر

غـــــاړې تـه ســـــتـــــا د گـلـو هـار کـــــابـم

۱۳۶۸/۸/۲۹

شاه شهید کابل

د مینې راز

لکه چې خوارووم هسې خوار پاتې شوم
ستاد دیدن په انتظار پاتې شوم

نور د وصال منزل ته ورسیدل
زه د بیلتون په نیمه لار پاتې شوم

طبیبه ! راغلې لاړې څه دې وکړل
زه لاهم هغسې بیمار پاتې شوم

په اوسنۍ یارۍ کې ګټه نشته
خوشې په تمه د ریبار پاتې شوم

د زړه باغچه مې لا خزان پرته ده
هسې په هیله د بهار پاتې شوم

د مینې راز مې پوره ونه ساته
داچې رسوا په سردار پاتې شوم

صیاد ترلي دي وزرې راته
چې بې نصیبه له ګلزار پاتې شوم

فریاد د خور مې چا ته ونه رسید
که ترسبا پورې بیدار پاتې شوم

د خپلو اوښکو په تاو ښه پوخ شومه
لکه کبچ اب په سره انګار پاتې شوم
نوخ يې له څمکې نه آسمان ته وخوت
زه چې د حسن خريدار پاتې شوم
ملګري ټول منکر د مينې نه شول
بس خو يوزه په کې اقرار پاتې شوم
آسمانه! ستا د بې رحمۍ څنې
د زړه له زوره وار په وار پاتې شوم
جنونه غوږ مې ستا په غږ اښنې دی
ناست يوې چغې ته تيار پاتې شوم
درباره حسن ته يې وته غوښتم
داخو په لسه د اختيار پاتې شوم
بې نيازۍ مې نه اخلي د پيازو په نرخ
د بې عرضيو په بازار پاتې شوم
۱۳۶۸/۹/۶

د وحدت شمع

اقبال چې د اقبال په براق سپور راغی محفل ته

مستي راغله جذبه راغله او شور راغی محفل ته

بې واره یو پر بل پسې جامونه تشوي

قربان دې شم ساقي عجب مي خور راغی محفل ته

زاهده ! اوس دې تینګه کړه پګړی د تعقل

د مینې لیونی چې نن سر تور راغی محفل ته

دارو ورسره شته د بې خودی د رنځورانو

طبیب غوندې حبیب غوندې غمخور راغی محفل ته

چې ویې لیدله بله دلته شمع د وحدت

پتنګ غوندې د مینې سوی سکور راغی محفل ته

ګوتلي یې پوره ؤ د ازل په پیمانه

له ځانه بې خبر غوندې نسکور راغی محفل ته

اوس تینګه میکده کړه چې خمونه چپه نه شي

د څیرې ګریوانونو کلی کور راغی محفل ته

راځه ښکلیه ! دلته چې هرڅه دي ښکلی ښکلی

لتا سره درځارشم ښایست نور راغی محفل ته

حافظه! ساز د روم او د تبریز او د خیبر

یوځای شو د زخمي زرونو تکو راغی محفل ته

یادونه : د ۱۳۶۸ کال د روژې د میاشت ۸ شپه خوب وینم چې د یو شمیر روحاني او عرفاني شخصیتونو ترمنځ استاد حمزه شینواری ناست او د سلوک او تصوفي ادب په باب خبرې کیږي چې په دې کې له کومې خوا ډاکتر علامه اقبال راښکاره شي . د هغه په راتلو د ټولو ستر ګې د هغه خواته واوړي . په دغه وخت کې استاد حمزه ماته ووایي چې حافظه ووایه د اقبال په استقبال کې یوځه ووایه چې د استاد د دغې وینا سره سم زما په خوله د پورتنۍ غزل مطلع راشي.

د اوښکو باران

باران د پسرلي سره ګلونه راوړي

ګلونه راوړي او رنګونه را وړي

د تالندې بربنډ د ټنګ ټکور په انګازوکې

په کلانو ښوتو یورنګ ته حسنونه را وړي

تول خلک خوشالي کړي نه پوهیږم چې داولې

په ما غریب دلې دلې غمونه را وړي

فریاد له هر کوزه پورته کیږي شپه او ورځ

زمور په کلي کور باندې غمونه را وړي

حافظه بکه په نورو شي باران د سرو ګلونو

زمونږ په سرو باندې اورونه را وړي

۱۳۶۸/۱۲/۱

ketabton.com - The Digital Library

د چا یادونه

په زړه مې بیـــــا د چا خـــــوارې یادونـه را.وریږي

یـادونـه راوریږي کـــــــــه ګلونـه را وریږي

مـــاوې چې به یوازې اور د غـــمکې په مخ بل وي

آسـمانه ستـــا له ستـــر ګـو هم اورونه راوریږي

خـوښي ده خـوشـالي ده د دنیـا په کـور او ګلي

دا خـوار ګلي زمـــور دي پرې غـــمـونه را وریږي

څوک مري له دیرې لورې پرې خواري د ځنګندن ده

په چا د من سلوا و نعـــمـــتـــونه راوریږي

زمـــا د هیلو ځـــالـه به پرې ولې لمبـــه نه وي

شـیـبـه شـیـبـه سکروټې بارانونه را وریږي

ته ښاست اوسـه په امن کې د شـیش مـحل خـاونده

زمـــا په خـــواره خـــونه دي بمبـــونه راوریږي

په مـــور خـو تل راتلونکې مـــرحلې دي د زحـمت

ای ربه ! دا په چا ستا رحمتونه راوریږي

یوڅه خو د دیدن باران په دې خواکړه راستون

اشنا په زړه مې د پر ستا دیدنونه راوریږي

زه نه یم شرابي په بل پلویې اړوه

له ستر گو دې قربان شم تر پې جامونه راوریږي

طبیبه ! هسې خوشې دې ځان مه بد نامه وه

زمود په کور او کلي تول دردونه را وریږي

کوڅه د لیونوده تر پې په ډډه ځه حافظه

مودام دلته کې څیري گریوانونه راوریږي

۱۳٦۸/۱۲/۲۸

د عبدالصمد خان اڅکزي سیمینار آریانا هوتل کابل

د درې ورځو میلمانه

پرون راغلو نن دلې ستاسې ستانه یو

دنیا ستا په کور درې ورځې میلمانه یو

د پلونښې به مو وي او مور به نه یو

مور ملګري د فنا د کاروانه یو

چې دا وریځې لږ خپرې شي مور به هم ځو

پنا شوي دلته له لږ له بارانه یو

زر سپرلي که راشي لا رشي نه غوږیږو

مور سیزلي سرو لمبو د بیلتانه یو

د مرګي د سیند څپو یو را احستي

نه دریږو نه ستنیږو په یانه یو

نن سبا یې په مور ستر ګې در نې شوي

اوس پوه شوي مور په نیت د کوربانه یو

ده څرګنده راته ستا د اجل هنده

مرګه ښه خبر شه مور هم پښتانه یو

زمور لاره د حق لاره ده حافظه!

مور د سپکو پسې نه ځو چې درانه یو

۱۳۶۹/۹/۱۹

روژه ۱۳ نیټه شاه شهید د ګهیځ اوه بجې

ketabton.com - The Digital Library

د حُسن غل

اورشومه د مينې په زړه بل شومه

ماوې زه به ژوند شمه اجل شومه
شمعې په سلګوکې پتنګ وسيزه
داڅنګه محفل ووم چې مقتل شومه
هسې رنګ معمی شوم چې حل نه لري
جړشومه جوړستا د زلفو ول شومه
خوا د رقيب نبه راباندې يخه شوه
نبه د بيلتانه په ژرنده دل شومه
ستا د مخ د نمروړانګې چې تقې شوې
ورک شومه د شګې د مخ ځل شومه
ملامې ستا د غم پيستې راماته کړه
ناست يمه په ځای په پښو شل شومه
شومه ګنهګار توبه مې ماته شوه
څه وکړم چې بيا د حسن غل شومه.

۱۳۶۹/۱/۱۹ روژه ۱۳ شاه شهيد کور

پلوشي

څي دي له مخه د جمال پلوشي

خوري دي هر لور د کمال پلوشي

د پتنګ سوی ګوګل ګوري کنه

ای د جمال ای د جلال پلوشي

کړي رنګينه مې د خيالونو دنيا

چې راکړي دې شي د خيال پلوشي

د سبا ستوري ته رنها ورکوي

د وروځو منځ کې ستا د خال پلوشي

حُسنه قربان دې له جلوځنې شم

لادې زياتيږي کال په کال پلوشي

څوک به دي څنګه مخ ته وکړي نظر

بريښوي ستر ګې دې د شال پلوشي

لکه د ګل هسې تازه اوسه تل

ای د حافظ د قال او حال پلوشي

۱۳۶۹/۱/۲۷

شاه شهيد کابل

د اوښکو پشه کال

د کعبې په سترګو کې د تا زلفې

بتکدې کې هم غوريږي د تا زلفې

پرښتو ته جوړ تالونه شي پرې زانګي

چې په ملا باندې زنګيږي د تا زلفې

زه «ايوب» به ستا وفا کرم څنګه هيره

«رحيمې» غوندې خرڅيږي د تا زلفې

د دوزخ د تورو کندو مې دا رنشته

چې مې لاس ته را رسيږي د تا زلفې

مخ دې څه دی جوړ سپورمی د څوارلسمې

تور ماران ورنه تاويږي د تا زلفې

پرې رانښکته به داوښکو پشه کال کرم

که په دې راتازه کيږي د تا زلفې

۱۳۶۹/۲/۵

زمور په کلي

داخـــــه غم دی چې راځي زمـــــور په کلي

څـــه ســـتم دی چې راځي زمـــــور په کلي

کـــــه په نورو کلیـــــو شي باران د ګلو

راکـــت بم دی چې راځي زمـــــور په کلي

په دې غم مـــوخـــوالا یخـــه د چانه ده

وایـي کم دی چې راځي زمـــــور په کلي

خـونړی ســیلاب د مـرګ په غـورزنګو دی

ګـــوري سم دی چې راځي زمـــــور په کلي

انـګـولاده فـــــــریاد ونـه دي ژړاده

لـوی مـــاتم دی چې راځي زمـــــور په کلي

یـو غـم نـه دی چې زمـــــور په کلي راغی

دم په دم دی چې راځي زمـــــور په کلي

کـه بلا کـه مـصـیـبت دی نه ځي بل خـوا

څـــه رقم دی چې راځي زمـــــور په کلي

ای ٔ حـــافظه! دغـــه توره بلا وینې

هو! قـــــسم دی چې راځي زمـــــور په کلي

۱۳۶۹/۲/۳۰

رادیو انصاري وات

د زړه وطن

سړي لمبې د اور به شي انګار به شي خوږلن به شي
مه سړي کوه شوندې چې ایرې د زړه وطن به شي
مه تورې سترګې چې هوسې به ورنه تور وخوري
جوړ له دغه وران کلي مالت ځنې ختن به شي
ځاردې شم قربان دې شم د تللو راته مه وایه
غم د ګریوان نه خووم خیشت په اوښکو پراهن به شي
مه ګوابنسوه وروځې تیرې تورې دې پرې مړه شم
یاره ! در په غاړه غم د غسل او کفن به شي
مه بنورو ه دا تورې بلا پرتې ویدې بنې دي
زلفې دې که خوشې کړلې دار به شي رسن به شي
ګلې ! که په دغه آب و تاب ګلشن ته راغللې
ګونګ له حیرانۍ ځنې په سل ژبو سوسن به شي
چرته که یې ولیده زما د زړه د وینو رود
زر ځله بیزار له خپلې مینې نه کوهکن به شي
دا له سوزاو سازه د ک غزل چې حافظ ووایه
شور به شي مستي به شي ناره به شي شیون به شي

د مشهور شاعر مُعین سید حسن «حسن» د یادولو په غونډه کې
۱۳۶۹/۳/۱۰ رادیو

د حيرت گوتې

هيره يې نکړئ د جانان کيسه مې بيا را واخلئ

هغه د مينې د ارمان کيسه مې بيا را واخلئ

چې ټول جهان يې اوريدلو ته دی غوږ نيولی

د ليونی څيرې گريوان کيسه مې بيا را واخلئ

چې په گوگل کې گړي پاسته يوڅه د تيرو زړونه

هغه د اوښکو د باران کيسه مې بيا را واخلئ

چې د تنکيو سرو گلونو له مخ رنگ وتښتي

جوړ په سپرلي کې د خزان کيسه مې بيا را واخلئ

چې په زندان کې ورته راشي زليخا د مينې

هغه د مصر د کاروان کيسه مې بيا را واخلئ

چې د حيرت گوتې په خوله کې ورته شي د عالم

هغه د حسن د دوران کيسه مې بيا را واخلئ

۱۳۶۹/۳/۱۷

د فریاد ډیوه

راځئ چې په محفل د چا د یاد ډیوه کړو بله
ډیوې د بنسټ د ویلې د نابنسټ ډیوه کړو بله

راوینئ چې کړو له مخې خوبولې سپوږمۍ ستوري
کوڅوکې د اسمان به د فریاد ډیوه کړو بله

شي جوړه هره خوا به له بنکلا ډکه دنیا
د زړونو په محل کې که د داد ډیوه کړو بله

اباد دې وي په خپله ابادۍ کې تل خوشحال
همت وکړئ چې لږ خود برباد ډیوه کړو بله

شي ورانګې به یې تیرې د شیرینې تر محله
د سروینو په رنګ که د فرهاد ډیوه کړو بله

شي . بچ له تیندکونو به بې شمیره نامراد
که مورو ورته په لاره د مراد ډیوه کړو بله

چې ډیر نه شي دا څیرې ګریوانونه نوراځئ
چې ژر ورته د مینې د بنیاد ډیوه کړو بله

ترڅو به توره شپه وي راخپره زمورو په ذهن
رڼا به شي که چیرته د سواد ډیوه کړو بله

۱۲/۶/۶۹ - رادیو

د حُسن یرغل

چې په غوسه شي کږې وروځي دې خنجر غوندې شي
بانه د ستر گو دې صف ودرې لښکر غوندې شي

چې مې د زړه په تاتره راشي یرغل د حسن
زما گوگل ورته لوی غرشي د خیبر غوندې شي

چې مې د روح په تخته یاد د چاد مینې راشي
اوښکې مې لاړې پرمخ جوړې کړي مسطر غوندې شي

ته چې په لاره قدم کیږدې د رقیب په قدم
نادانه یاره هغه دم په ما محشر غوندې شي

چې بې د ستا له دره ځي په بل در سرلګوي
په دین دنیا هغه بیشکه در په در غوندې شي

هله به هارشي د چاښکلې محبوبا غاړې ته
چې د لاله په شاني تور داغ په ځگر غوندې شي

په اور ژوندی وي او خوراک یې د اورسکروتې
چې را پیدا د اور په منځ کې سمندر غوندې شي

دواړه جهانه ځاروي د نیم نظر له سره
چې د حافظ په شان په عشق کې قلندر غوندې شي.

۱۳۶۹/۱۱/۱۵

رادیو (حافظ)

د حُسن گلان

مورِه د شعر له کوره ځو خو غزل ځان سره وړو

بلې دیوې د پتنګانو اجل ځان سره وړو

څُه مو چې کړي په دنیا کې هغه دلته پریږدو

بنه وي که بد وي دا ناچیزه عمل ځان سره وړو

چې هلته هم پرې نغري تود د محبت پاتې شي

مور به د مینې د لمبو خپرول ځان سره وړو

پرې لندوو به د سپیرو دبنتو اوږدې مزلې

بس خو همدغه به تو بنه د منزل ځان سره وړ

چې پرې بنیرازه او تازه وي ستا د حسن ګلان

د تږمو اوښکو د باران ورول ځان سره وړو

۱۳۷۰

آریانا هوټل د احمد شاه بابا سیمینار

د ځُسن کوڅه

لنډه زمـــا د غم کـــيـــــه خـــونه ده
نيـــــمگړې پاتې ده پـوره خـــــونـه ده
د ســتـار شـرنگ د تپـو رنگ په کې شـتـه
ورانـه زمـــــا د زړه ديـره خـــــونـه ده
چې د جنون د ســـجـــدو وار پرې نـشـتـه
درشل د مـــينې دی کـــعـــبـه خـــونه ده
واک مې د زړه ورتـه پـه لاس ورکـــــــړی
د کـــور مـــيـــرمن ده مـــيلمنه خـــونه ده
هسې ګـــيلې مـــانې ترې څله کـــوئ
ښکلې به وې نو پښـــــتنه خـــونه ده
کـــوڅـه د ځُسن ده تيندک ونه خـــورئ
دا تورې زلفې دې څـه شـپـه خـــونه ده
په ســره سـالو کې شـوه کـــږه له خـيـالـه
د ګلو لښـــتـه راکـــږه خـــونه ده
پام کـــوه ګـــوره چې پرې تيـــر نه وځې
دا يې سـرې شـونډې دي لمبـه خـــونه ده
دلتـه پيـالې په ســرو مـه مـاتوئ
د جـانان کـــور دی مـــيکـده خـــونه ده
ريبـــاره وايه درنه وګـــرځـمـه
درته يې کـــرې څـه ګـيلـه خـــونه ده
شـتـه د حـافظ زړه کې د ژوند سـازونه
خـــوشی د مـــرو هديره خـــونه ده

« د يـوې طرحې مـــشـــاعـــرې په لړ کې »
۱۳۷۰ راډيو

د حُسن گودر

زیږ غرد مازدیګر یم د سپین غر په سر ولاړیم

بنه نه دې قربان ستا د نظر په سرو ولاړیم

لویدلی یمه نور په توله سیمه ما بنامی شو

یوه شیبه د حسن د ګودر په سر ولاړیم

رسۍ د تورو زلفو دې په لاس کې راکړه

درځارشم مینې هله د کمر په سر ولاړیم

شاید چې شم د حسن نظر ماتې د اشنا

لوګی شوم سپیلنی شوم د محجر په سر ولاړیم

حیران یم نندارې ته د جمال او د جلال

په څوکه د شمشاد د جګ خیبر په سر ولاړیم

مامه پوښتئ که پوښتئ نو جانان مې وپوښتئ

په کومه ګناه هسې د محشر په سر ولاړیم

که ګرمه هنګامه شوله د عشق د قربانۍ

له ټولو به زه څو قدمه بر په سر ولاړیم

۱۳۷۰/۱/۵ کور شاه شهید دوشنبه د روژې ۹ نیټه

د اوښکو ملغلرې

چې بسمل د يار د سترګو په خنجر شي
د جنت تر وره به بې پوښتنې ورشي
هله پورته شي د عرش له کنګروټه
هغه سرچې رانسکور د يار په دوشي
زه به خپله نغمه هيڅوخت سره نه کړم
که سکاره مې په پنجره کې بال و پرشي
هيڅ بلبل به په ګل شور غوغا ونه کړي
که پتنګ غوندې د عشق په راز خبر شي
غوره چاره په اوس وخت له دې نه نشته
هغه څوک چې پوه د مينې په هنر شي
بيا مشکيني زلفې وخنده له نازه
چې د ماغ پرې د عشاقو معطر شي
تر پې لوګی به کړم د اوښکو ملغلرې
که پخلا مې پرې د مينې مرور شي
د همت مټې مې شته کمزورى نه يم
رانسکور مې که د سر له پاسه غرشي
هر فرزند چې زندانې لکه يوسف شي
د کميس بويې د پلار نور بصر شي
چې د شپې د ظلمت تور څادر کې د خيرې
په جهان به لکه نمر هسې انور شي

« د دري ژبې د مشهور شاعر محمد انور
بسمل په ياد » ۱۳۷۰/٤/۲۳

د غزل رنبا

غـــــزل ښـــــايست دی هم ښکلا ده غـــــزل
زه يم مـــــجنون زمـــــا ليـــــلا ده غـــــزل
خـــــوب مې غـــــزل ويښـــــه غـــــزل ده زمـــــا
هـــم مـــې خـــندا هـــم مـــې ژړا ده غـــــــــزل
يارانـــو تاســـــــو چې څـــــه اخلئ واخلئ
بـــرخـــــه ازل لـــخنې زمـــــــا ده غـــــزل
د زړه لـه کـــــوره مـې تيـــــارې تللې دي
پـــه کـــې ډيـــوه رنبـــا رنبـــا ده غـــــــــزل
رقـــــيـــــبـــــه ! څله يې لـوتې راځنې
زمـــــا د تول عـــــمـــــر ســـــودا ده غـــــزل
پـــرون مـــې هـــم د زړه پـــه ويـــنـــو لـيـــکـــه
نـن هـم غـــــزل او هـم ســـــبـــــاده غـــــزل
ته کـــــه ښـــيـــــرې کـــــوې کـــــوه يې راته
جـــــوړه زمـــــا په خـــــوله دوعـــــا ده غـــــزل
ســـــتـــــا ســـــو دنيـــــا له گلو ملوډ کـــــه
جـــــوړ د حـــــافظ د زړه دنيـــــا ده غـــــزل

١٣٧٠/٤/٢٦

د ديدن مينه

را په لاس چې د ساقي د ميو جام شي
دغه جام کې مې تمام د ژوند ناکام شي
د تذوير دانې دې ديرې پرې شيندلي
زمانه راته په هر قدم کې دام شي
مرتبه به له دې پورته چرته مومي
چې د بنکليو په درشل کې څوک غلام شي
چې شي سرو په ليونی د ديدن مينه
د ريبار هره ادا د يار پيغام شي
تول اومه په خپل خپل وار باندی پخبري
نه پخبري هغه څوک چې عشق کې خام شي
نيک نامی د هغو کله په نصيب شته
چې په مينه د آشنا کې څوک بد نام شي
د ګريوان ريښې مې هرې خواته زانګي
ددې بنار په ليونيو د چا پام شي
سپورمی مخ له شرمه پټ کاندي په وريځو
رابنکاره چې هغه مياشت په سر د بام شي
د رنګ ساعت ته دې حضورته حاضر يزم
په تکل د مينې سل ميله يو ګام شي
په آرام به مې د زړه د هوس اس شي
ستاد ستر ګو د ورشو غزال که رام شي
دا اثر د کوم نظر دی نپوهيزم
چې حافظ کړي يو د مينې بل «الهام» شي

۱۳۷۰/۵/۱۱

د استاد الهام د ۶۰ کاليزې محفل

د ویرا و غم کوڅه

ته خوراتلې زما پوښتنې ته ستنه ولې شوې
د غمنازانو په لمسون رانه خپله ولې شوې
شیرینې ستا له خوږو شوندو خوښات دوریدل
د شمکی د ګوټ په شان راته ترخه ولې شوې
مادې لاس په ښکلې زنه باندې نه ږ ایښې
شوې د ګل پانه له حیانه تکه سره ولې شوې
شمع زما د زړه د کوردې په سلګو پریښوده
د رقیب کورکې راته وایه میلمنه ولې شوې
د مینې ګله : زه دې تل تازه په اوښکو ساتم
د چا له غمه هسې ګمراوې پژمرده ولې شوې
دې غلې شوې تاکې څه د لیونیو چغې
د عشق مالته دا د ویرا و غم کوڅه ولې شوې
زه د فراق د اوږدو شپو تورو تیارو وخورم
ته د پردو بزم ته بله شان دیوه ولې شوې
لنده شه ژړچې مې د یار ستر ګو ته خوب راغلی
ای د حافظ د غم کیسې هومره اوږده ولې شوې

۱۳۷۰/۸/۲۳ رادیو

ketabton.com - The Digital Library

د ارمانونو دنیا

نوره زما د ارمانونو دنیا مه ورانوی

د د ې تنکو تنکو ګلونو دنیا مه ورانوی

ای د وحشت د اور دیوانو نور چې هر څه کوی

خو د معصومو پاکو زړونو دنیا مه ورانوی

لږ مې د څپې ګریوانه د ریښتیا وروی ومنی

د خوارو زارو امیدونو دنیا مه ورانوی

د شنومه دم د نیمو شپو د تروړمو په برغل

د چا د مینې د خوږو نو دنیا مه ورانوی

زاری خواری ورته کوم بیرته به جوړه نه شي

وا د شاعر زړه د خیالونو دنیا مه ورانوی

ای د خزان ترخو سیلیو د سره ګل په زړه کې

د څو خوږو خوږو یادونو دنیا مه ورانوی

پریږدی چې جوړ مې ګریوانه کې توپانونه شي ترې

زما د اوښکو د رودونو دنیا مه ورانوی

د ديدن لاوې

مـــيـنې جـــورې ســـتـــا په رضـــأ چارې شـــوې

خـــــلاصې د اشنا د ديدن لارې شـــــوې

اوښـــکـــو مـــې د چـــا د راتـــلـــو واوريـــده

ودريدلې ســـتـــرګـــو کې حـــصـــارې شـــوې

تيـــــره چې ښکالو شـــــوه د ريبـــــارد يار

هيلې خـــــوبـــولې وې بيـــــدارې شـــــوې

واخـــســـتـــه جـــذبو مې د همت امـــســـأ

پورته له بســـتـــر ځنې بيـــمـــارې شـــوې

څـــومـــره يې چې تنده کـــره تروه په مـــا

شـــوندې يې خـــورې شـــوې مـــزيدارې شـــوې

خـــيـــر د ديدن غـــوارې درويزه کـــوې

هومـــره د مـــينو برخې خـــوارې شـــوې

جـــور چې د غـــزل بازار حـــافظ کـــړلو

ښکلې يې له مـــــخې خـــــريدارې شـــــوې

۱۳۷۱/۱/۱۹

وزير اکبرخان پارک

کابل ته

ستا د زړه په خوږ پوهیږمه کابله
چې سم تاسره ژړیږمه کابله
زما روح زما بدن یې زما کوري یې
ستا د خوږ سره خوږیږمه کابله
دا کوم اورچې نن د ستا په لمن بل دی
زه هم دې اورکې سوزیږمه کابله
د مرګ سیوری دې فضا په سر اخستې
په تا هسې رنګ ویریږمه کابله
یوله یو خوا بل له بلې په تابلوسې
دغه کار ته حیرانیږمه کابله
د افغان د اتحاد لویه مرکزه
که ته وران شوې زه ورانیږمه کابله
که په بن دې د خزان سیلی شوه ګډه
لکه ګل به ورژیږمه کابله
چې د ستا په وجود هره ګولی لګي
لکه زه چې پرې لګیږمه کابله
دنیا څه کړي او اخته یو مور په څه کې
د خپل ځان پورې شرمیږمه کابله
خرسیلاب د پسرلي دی سیند کې درومي
د رنګ ساعت په کې دویږمه کابله
ستا د غم غشي مې لک د زړه په سردی
د ریدی نه شمه لویږمه کابله.
۱۳۷۱/۲/۲

ketabton.com - The Digital Library

د کابل ګلونه

د اور په سرو لمبو سوزیږي د کابل ګلونه

د پسرلي په وخت وژیږي د کابل ګلونه
راغله بې وخته پرې سیلي د څه نا ترسه خزان
داسې چې مې اوې مې ګیږي د کابل ګلونه
بلبله خواره ته په څه څېږند وزړې سکاري
د چا وربل ته نه رسیږي د کابل ګلونه
د ویرو رنګ د ویښو ېوې پدکې خپه پروت وی
چې په سرو وینو راتوکیږي د کابل ګلونه
دا د مالي له لاسه شوې نا پرسانه ښاره
نن چې وریا تاکي خر څېږي د کابل ګلونه
څوک څه خبر دي پدې وخت زما د زړه له اوره
چې ورته ګورم تالا کیږي د کابل ګلونه
دا خو یوې څه په مزار د شهیدانو نه دي
د زړه د اور په تاوبلیږي د کابل ګلونه

ketabton.com - The Digital Library

راوريدلي پري د چا د مبا تم اونبکې نه دي

په خپلو اونبکو کې لمبيږي د کابل ګلونه

ماته زما د زړه ټوټه ده هره پانه د ګل

تاته به څنګه رنګه نبکاريږي د کابل ګلونه

چې پټوي په مړاو پاتو کې خپل زېر مخونه

دا خو په ځان پورې شرمېږي د کابل ګلونه

ماته صفت څله کوې ته د جهان د ګلو

خدايږو چې دير دير مې يادېږي د کابل ګلونه

هغه زما د مينتوب د يارانې زيباران

کله زما څنې هيريږي د کابل ګلونه

«حافظ» به نه وي که بيا راشي پسرلی د ژوندون

بو به چې بيا پرې وغوريږي د کابل ګلونه

۱۳۷۱/٤/٥ کور شاه شهيد

د ورځې دوه بجې

څله راتلې

چې مې د زړه درد ته د وانه شوې نو څله راتلې
مرور یاره چې پخلا نه شوې نو څله راتلې
ستا په راتلو مې د تور بخت تر وړمې لا زیاتې شوې
چې تورې شپې ته مې سبا نه شوې نو څله راتلې
غم دې زما بنادي نوروته په برخه کړله
زه به دې څه کړم چې زمانه شوې نو څله راتلې
دې خپل د عمر ژړیدلي کړیدلي سره
چې تش له نازه په موسکانه شوې نو څله راتلې
ماوې راتولې به ریښې کړي د مجنون د ګریوان
د حسن میرې چې لیلا نه شوې نو څله راتلې
د سر ببرو تالا شوو لیونو په مینه
چې کور او کلي کې رسوا نه شوې نو څله راتلې
په آخرت کې خو بیل بیل دي دهر چا کورونه
نن چې په کار مې په دنیا نه شوې نو څله راتلې
ما ستا په مینه کې لیدل د پاچایۍ خوبونه
په سر مې سیوري د هما نه شوې نو څله راتلې
چې یې راغلې په کوم لار ورسره بیرته درومه
چې له رقیب ځنې جدا نه شوې نو څله راتلې
تالا ترغې د «حافظ» خواري زاري هیلې شولې
چې ته خبر په دې تالا نشوې نو څله راتلې

۱۳۷۱/۵/۳

کور شاه شهید کابل

مورِ چا مړه کړو؟

نه زلزلې او نه توپان مړه کړو
ولې د اور راکټ باران مړه کړو
داسې کاپړو او پردو مړه نه کړو
لکه چې خپل ورور مسلمان مړه کړو
عرض به د چا دربار ته ورسړو
په دروازه کې چې دربان مړه کړو.
څه به کړو خلکه له غلونه ګیله
مورِ خو څاروان ددې کاروان مړه کړو
ځمکې هم راوسته په مورِه مرګو
که آفتونو د اسمان مړه کړو
غریبو مړه نه کړلو خوارو نه کړو
مورِ امیرانو د دوران مړه کړو
لیوانو ونه خوړو مات یې نه کړو
خو د انسان په نوم انسان مړه کړو
وې به ضرور د غمازانو لمسون
داسې له مخې چې جانان مړه کړو
د چا د زهرو په ترخو مړه نه شو
خورو خبرو خورِ بیان مړه کړو
چې دین یې ورکړ د دنیا په بدل
بس خو همدغه بې ایمان مړه کړو

په ژوند مړ ولیدې لمبې د دوزخ
د وخت بې وخته امتحان مړه کړو
د ژوند سپرلي ته مړ خندلي نه و
تنکي ګلان وچې خزان مړا کړو
قربانۍ نه شو د وطن له سره
شخصي قدرت ګټې د څان مړه کړو
چې د وحدت لاره مو پرې نه شوله
بیلتانه وغرور هجران مړه کړو
چې لیونې وریږې هم خاندي
هغه دلیل هغه برهان مړه کړو
پوره به نه شي تر قیامته پورې
خوشې وعدو چې پیمان مړه کړو
کورنۍ هم په مور صرفه ونه کړه
که نا بللې ئان مهمان مړه کړو

۱۳۷۱/۸/۱۰ رادیو کابل

انصاري وات

د تصور کښتی

دا دنیا راته د اوښکو سمندر شوه

په کې دوبه مې کښتي د تصور شوه
د ساحل په هیله نیکته پورته غلم
رانه عشقه اورکه ننبه د ګودر شوه
په دریاب کې د سراب په لور روان یم

په هر موج مې تنده ماته د نظر شوه
دا د کوم بانه شتی وه نپیږه یم
چې رسا مې هسې خنبه په ځګر شوه
میلمني مینې مې څه کاني راوکړې

یوځل راغله د زړه کورته بیا بهر شوه
چې داستا د زلفو شپې په اوږدیدو شوې
افسانه زما د مینې مختصر شوه
زه حافظ چې دا په چغو چغو ژاړم

برخه خواره نن سبا کې د هنر شوه

۱۳۷۱/۹/۲۱

د پیرۍ امسا

د ځوانۍ شپه مې سمسا راته پیرۍ کړه
لار تیاره وه خورنا راته پنیرۍ کړه

د پرون د ځوانۍ خیال مې خندنی شو
را په لاس چې نن امسا راته پیرۍ کړه

چې هوس د زلمیتوب مې د روغ بلله
هغه چاره اوس رښتیا راته پیرۍ کړه

چې په عمر مې لیدلې چرې نه وه
پینبه هسې شان سودا راته پیرۍ کړه

جورکسات مې د شباب له مستۍ اخلي
دا چې مساته هسې ملا راته پیرۍ کړه

په هر رود ژوندانه راته ولاړه
را دوچاره څه بلا راته پیرۍ کړه

آه ، فریاد ، ژړا ځیګروي مې شو په برخه
وچه شوندو کې خندا راته پیرۍ کړه

چې په خوب او په خاطر مې تیره نه وه
نا آشنا کیسه آشنا راته پیرۍ کړه

د هجران په اوږده لاره مې حافظ ته
په مرۍ کې بنده ساه راته پیرۍ کړه

۱۳۷۱ /۹/۲۱

هغه کابل چیرته دی؟

ملګرو! تاسو چې لیده هغه کابل چیرته دی؟
ازغی ازغی دی چمن تول په کې یوګل چیرته دی

چې به له خیاله په کې اینبی و سل رنګ ګلونه
په کږو ورځو خور له نازه تورو وربل چرته دی
چې پتهوي لالهلهشرمه تري د زړه داغونه
بس خو همدغه زما زړه دی ګرانه بل چیرته دی
دي تورکارغان راخواره شوي په سپیرو باغونو
هیڅوک نه وایي چې په زړه سوری بلبل چیرته دی
زمانه څومره بې حیا شوه ورته فکر وکړئ
په زوره زوره غل ناري وهي چې غل چیرته دی
چې به کیدې په کې هر خوا مظاهري د حسن
هغه پتنګ هغه ډیوه هغه محفل چیرته دی
مور خوارو زار و چې د مینې کوه طور بللو
په سرو لمبو کې ایره پروت هغه محل چیرته دی
پام چې تیر نه وځی آشنا پرې لږ څه سوچ په کاردی
خبرې ډیرې دي د خولې خوشې عمل چیرته دی
راروان شوی یم د مینې د منزل په تکل

کمزوري پښې مې منزل ستړې کړې منزل چيرته دی

تالاتر غې ، پښتانه حُسن جونګړه پرته

هغه اوګی هغه ښکلی هغه هیکل چیرته دی

پېغلو اغوستې دي د غم توري جامې له مخې

د سرو پورنو د ګودر په سر وربل چیرته دی

چې دې ستايلې وي غزالې سترګې ډيرې په کې

شاعره ! ستا د زړه په وينو ليک غزل چيرته دی

رحمانه ! اوس حافظ په در ، درته ځولی غوروي

بې ستا له دره بې د خوږ زړګي تسل چيرته دی

۱۳۷۱/۱۹/۲۹

کله چې له کابل نه د خپلې کډی سره د يو وخت لپاره

جلال آباد او بيا پيښور ته تلم .

چې له کابله راوتم

چې له کابله راوتم نیو ژریدم راتلم
په سترو لمبو کې له حسرته سوزیدم راتلم
بنه پوهیدم چې د بیلتون د بلا خولې ته ورځم
د مینې لاره په کې هیڅ نه ویریدم راتلم
د زړه ارمان مې وړته خاوري شو د خاورو سره
چې د الفت د مزار خواکې نیریدم راتلم
چې په ګرلو شهدې شناختې مې له ستر ګو څرلې
په غږ ولو بینا ستر ګو رندیدم راتلم
په سر مې بار زاوړه د ژوند د ناخوالیو ګډه
د بې مکې غمجنې له غمه تاویدم راتلم
چې مې کتل په هره خوا تازه تازه زخمونه
لکه لاله د زړه په وینو لمبیدم راتلم
د سوزیدو د ورکیدو سوزدا مې نه وه زړه کې
وم یو پتنګ په سر د شمعې چودلیدم راتلم
غمکه له لاندې وه سره شوې آسمان پاس سور وه
خام پاتې نه شوم په ذې اور کې پخیدم راتلم
د وصال لمر مې چې له سنره ورانګې وارولې
د شګې ګل شوم له نظر ورکیدم راتلم

۱۳۲۱/۹/۲۹

کابل پلچرخي

جلال آباده !

جلال آباده تاکې هغه جوش وجم نشته

جام دې پریوتی دی نسکور ځکه چې جم نشته

چې پریوتل به یې پښوکې دیر مغرور سرونه

هغه د حسن په غرور غره صنم نشته

چې نڅیده ورته سرتوره درخانی دمینې

هغه د سوز نغمه رباب کې د آدم نشته

راشه مسیحه ! دې دخدای مخلوق ته دم وښنه

بې دمه مړه زړونه پراته دې په کې دم نشته

د حاتمانو د کرم دروازې پورې وینم

یوه ذره یې کورکې ننبه د کرم نشته

جوړه به خود رائې زما په خوله د غم سندره

داسې کور نشته چې ناري په کې د غم نشته

هسې چې وګوري د څیرو ګریوانونو خواته

رحم د چا سره په زړه کې هومره هم نشته

خزلې شته دي ازغي شته چې پرې ږندېږي سترګې

خـــزان وهلي ټول ګلونه ســـتـــا د چم نشـــتـــه

چغې ناڅې دي فـــرياد ونه دي ځـــيـــګروي وروســـره

زخـــمـــونه شـــتـــه دي خـــو ســـودا يې د ملهم نشـــتـــه

چې په ژور نظر مې وکـــــتل د وخت ملګري

لکه مـــاران کـــاږه په لاره درومي سم نشـــتـــه

چې يې د غم اوږده کلونـــه په ژړا تيـــر کـــړي

ســـتـــرګـــو کې اوښکې وچې شـــوې په کې نم نشـــتـــه

د شـــرارت خـــواتـــه حـــافظه تل په منډو درومي

چې شي اوچت د خـــيـــر په لوري يو قـــدم نشـــتـــه

۱۳۷۱/۹/۳۰ د جلال آباد

ketabton.com - The Digital Library

همدا غزل

تول محفل غزل غزل دی خو ساقي بيت الغزل دی
دين دنيا زمور نه اخلي عشقه دې کې دې هم چل دی
چيرته داشلې پاپې او چيرته ستا د ديدن لارې
کله غورځم کله پرځم د ميرې په پله مزل دی
بيلتانه وچې ميرې دي د وصال کعبه ده لرې
د ارمان د حاجي زړه مې د احرام کړی تکل دی
د جمال په مال مغروره دم قدم په احتياط وده
په دې وخت دې زمانه کې هر سړی د حسن غل دی
خبر نه يم نه پوهيږم چې پرې توله دنيا سوزي
که د مينې اور سوازې بس زما په زړه کې بل دی
چې قبله د تول عالم او سجده گاه د پرښتبو ده
دا محل هغه محل دی دا درشل هغه درشل دی
قربانی د محبت ته چې له تولونه اول ځم
نوم د يار په خوله اخستی ماله تولو نه اول دی
گفتار هغه وخت گفتار شي چې کردار ورسره مل شي
بې کرداره گفتار څه دي بې فايدې خوشې عمل دی
سرمې ځارشه ورنه تيريم نن ورځم د يار کوڅې له
که ولاړ په هر قدم کې راته جوړ تيار اجل دی
چې حافظ د زړه په وينو د کاغذ پرمخ ليکلي
«بختانيه» که غزل دی نو همدا غزل غزل دی
۷۲ کال د حمل مياشت کله چې د خيبر په دره کې د پيښور
خواته روان وم نو د استاد حمزه صاحب د کور سره نژدې
ددغه غزل مطلع راغله .

ketabton.com - The Digital Library

پوه نه شوم

نه په خـــــزان نه په بهـــــار پوه شـــــوم
نه په راتللـلـو د نـگـار پـوه شـــــــوم

تر اوســـــه په خـــــپله گناه پوه نه وومـــــه
ایلـه چې اوس پـه ســـــر د دار پـوه شـــــوم

نـه يـې د وصـل د خـــــــورو پـه هـيـلـه
نـه د بـيـلـتـــــون پـه انـتـظار پـوه شـــــوم

نـه راتـه يـار د مـــــــيـنـې راز ووايـه
نـه په خـــــبـــره د ريبـــار پـوه شـــــوم

نه بهـــرمند شـــوم د ســحـــر لـه فـيـــضـه
نـه د بـلـبـلـو پـه چـغـــــار پـوه شـــــوم

حـــيـــران يم خلکه چې اوس څـــه وکـــړمـــه
نـه پـه اقـــــرار نـه پـه انـکـار پـوه شـــــوم

چې د غـــــوتې شـــــوندو کې وينې راغلې
نـو د اغـــــزيـو پـه آزار پـوه شـــــوم

حـــافظه تـيـــرې شـــوې اوبـه لـه ورخـــه
اوس کـــه پـه لمســـه د اغـــيـــار پـوه شـــوم

۱۳۷۲/۱/۱۹
کور تايمني کابل

دريدلې قافلې

ولې ترپښو په نيمه لار کې قافله پاتې ده
لا تر منزله پورې ډيره فاصله پاتې ده
لامو په مخکې ډيرې شته دي د تور مرګ مرحلې
ستړې ستومانه چې له تګه راحله پاتې ده
د بيلتانه د تورو غرو سلسلې نه لنډيږي
زمور ترمرګه پورې دغه سلسله پاتې ده
زما ځګيروي آه و فرياد دې ناراحته نه کړي
دې رنځور زړه کې نوره کله حوصله پاتې ده
نورو د نور شراب په سر کړل خو ما خوار غريب ته
ډکه له زهرو ځنې بس يوه پياله پاتې ده
زما نصيب کې دوزخونه سره اورونه ليک دي
که ستا په لاس کې د فردوس قواله پاتې ده
د محتسب له احتسابه ورته چا ويلي
چې د مينا مړی کې بنده قلقله پاتې ده
زه د هغې دنيا حساب کتاب ته نه يم تيار
په دې دنيا کې لاجوړه معامله پاتې ده
بس د رنګ شيبې ته به تياره شي د محفل په محل
شمع د مرګ سلګی وهي يوه شعله پاتې ده
غمازه پام چې په سپينو ډکو تيرنه وځې
ځوانه مې زړه کې لا د مينې ولوله پاتې ده

۱۳۷۲/۵/۹

د پيرنو د يوې

زمـــوږ د خـــوارو امـــيـــدونو د يوې څلـه وژنـی
ددې تـنـکـو تـنـکـو ګـلـونـو د يـوې څـلـه وژنـی
صلـه د رحـم ده په کـــار د غـــريبـــانـو ســـره
په تور مـــانبـــام يې د بـخـتـونـو د يوې څله وژنی
تورې تيـــارې به راخـورې شي د جـهـــان په کلي
ددې رنځـــورو زخـــمي زړونـو د يوې څله وژنی
چغې فـريـاد بـه مـو له سـتـورونه خـوب وتـنبـتـوي
په نيـمـو شـپـــومـــو د خـوبونـو د يوې څله وژنی
پريږدئ چې تتې خـاطرې مـــو وي د مـيـنې ژوندي
بلې د عـــشق په مـــزارونـو د يـوې څلـه وژنی
د بې ګناه قـــتل ګناه به در په ســـرشي ګـــورئ
ددې شـاعـــر زړه د خـيـالونـو د يوې څله وژنی
ارمـان په خـوا به پتنګان په بيـــرته لاړشی ورنه
زمـــوږ د مـــيـنې د بـزمـــونـو د يـوې څله وژنی
لاندې په ځـــمکه درنه بلـه د يوه پاتې نه شـــوه
پاس په آســـمـــان کې د پيـــرنو د يوې څلـه وژنی
يوځلې نه په څـــوځـــو ځلې دې وژلې ورته
بيـــاد حـــافظ د ارمـــانونـو د يـوې څله وژنی
۱۳۷۲/۶/۲۵

ketabton.com - The Digital Library

د وريځو پلو

چې شـــيـــدا په بنکلي مخ د ګل اندام شـــوې

ای ٔ بلبله! د ګل نه شـــولې د دام شـــوې

نړوي چې د ايمـــان د کـــعـــبې خـــنبـــتې

ای ٔ زمـــا اســـلامـــه داځنګه اســـلام شـــوې

مـــاته اينبی ډک کنډول مـــخکې د وينو

ته مـــخـــمـــور لکه فـــغـــفـــور د چا په جـــام شـــوې

مـــا اخـــســـتی په ســـر ســـتـــا د مـــينې تورډی

وايه ته د چا په مـــيـــنه کې بد نام شـــوې

ســـپـــورمي مـــخې ته د وريځـــو پلو وينو

رانبکاره چې ته بيګا په ســـر د بام شـــوې

د دوزخ د اور لمبې بـــه دې پـــوخ نـــه کـــا

کـــه يوځلې د جـــانان په مـــينه خـــام شـــوې

يوه نيت په شـــرق تړلی بل په غـــرب دی

ته لا راغلې په مـــحـــراب ورته امـــام شـــوې

۱۳۷۲/۷۱۲

د وفا فیصلې

د ښکلو په جرګو کې فیصلې د وفا کیږي

اوس ګورو به مجنونه چې لیلا به د چا کیږي
ده ګوته د حیرت ورته دنیا په خوله نیولې
آشنا! د ستا له لاسه چې کوم ظلم په ما کیږي
وعده دې په تول عمر د دیدن نه کړه پوره
جانانه! تاخو ویلې چې نن کیږي سبا کیږي
دژبې په سر راشي خو د زړه له تله نه وي
ای یاره! چې ښیرې درته کومه دوعا کیږي
زړه تینګ شه د مینو ستر ګو جنګ دی پام کوه
په دې کې د ښه سنګینونو غزا کیږي
حافظه دا دستور دی چې مدام په محبت کې
نازکیږي مکیز کیږي د خوبانو اداکیږي

۱۳۷۲/۹/۲۳

د جانان غيږې ته

د زړه ماشوم مې هوسيږي د جانان غيږې ته
هغه د مينې محبت د خوږ جهان غيږې ته
چې ئې د زلفو توره شپه کې کړي رناخالونه
ستوري تل ځان رسوي شپه کې د اسمان غيږې ته
په کار د مينې د وفا هيله تري نه ده په کار
رسيدی نه شي بې ايمانه د ايمان غيږې ته
چې له کافره ئې هم کلک زړه په ګوګل پروت دی
ځان مې ورواچاؤ د هسې مسلمان غيږې ته
دلته چې راغی لوی ناتار پرې د بې وخته خزان
بلبلان ځي د نا آشنا غوندې بوستان غيږې ته
کيسه د مينې ئې خپره شوه د آسمان په کلي
مجنون چې ووته د عشق د بيابان غيږې ته
بې ګناهي ئې زليخا ته شوه څرګنده هله
يوسف چې ولوېد د تورونو د زندان غيږې ته
په ځان مغروره فکر وکړه ليونی خونه ئې
ورغورځوې چې ځان داوښکو د توفان غيږې ته
د خوار ژوندون د ناخوالیو کډه بار په ولو
ځان رسوي د مهاجرو د کاروان غيږې ته
په افغاني غرور مې بلې د سره د اور لمبې شوې
په تيتو ستر ګو ور روان د اين و ان غيږې ته
چې ئې په مينه يو مظلوم هم په کې ونه نيوه
حافظ حيران دی د دې هسې رنګ انسان غيږې ته
۱۳۷۲/۱۱/۱۶

چیرته لاړشو

په هره خوا اور راته بل دی مورِ به چیرته لاړ شو

په سرو سګرو توکې مزل دی مورِ به چیرته لاړشو

د مرګو سیوری مو مو دام په سرو چترګرځي

قدم قدم کې ناست اجل دی مورِ به چیرته لاړشو

رانه ئې لوټ کړ سر او مال اوس په بل غم اخته یو

په ملک راغلی هسې غل دی مورِ به چیرته لاړ شو

دا نن چې سوزې ایره کیږي د اور شرولمبو کې

دا خو هغه بنکلی کابل دی مورِ به چیرته لاړشو

یوه خوا پاڼ بله خوا پرانګ راته غابنونه چیچي

زمورِ له حاله سم متل دی مورِ به چیرته لاړشو

دومره ځای نشته چې څوک سرور لاندې سیوري ته کړي

وطن د سرو وینو مقتل دی مورِ به چیرته لاړشو

۱۳۷۲/۱۲/۸

د غزل زليخا

بابا د ستا په مرګ باندې دنيا د غزل مړه شوه
مجنون د غزل مړشو هم ليلا د غزل مړه شوه
په شونډو د پښتو د يتيم شوي شعر پلاره
خندا د غزل مړه شوه هم موسکا د غزل مړه شوه
چې ؤ ستا د غزل د رنګينيو کوه طور
سينا غوندې خيبرکې دې رنا د غزل مړه شوه
چې نشته په رخسارئې آرايش د تغزل
په سترګو د مينو کې ښکلا د غزل مړه شوه
شوې ورانې ميکدې خمان نسکور نه دی عجب
ساقي د ستا په لاس کې که مينا د غزل مړه شوه
ماوې چې د ادب په اقليم شوی څه ضرور
تسبوکې د زاهد چې نن دوعا د غزل مړه شوه
شايد وې دا خبر هم لګيدلی ستا په غور
مطربه ! چې په ساز کې دې نوا د غزل مړه شوه
خيبره ! ستا د کلي او مالت د ليونو
بې وخته هغه شور هغه غوغا د غزل مړه شوه
مرګو راغله محل ته د غزل د ښا پيرو
پوښتنه رانه مکړه چې د چا د غزل مړه شوه
چې ستا مرګوني ژوند ته ؤ د عصر مسيحا
پښتو هغه طبيب هغه دوا د غزل مړه شوه
شاهين ئې په غم دود شو د شمشاد د سر درو
ژوندي زلمی وزرکې ئې هوا د غزل مړه شوه

محفل راته نن سور ښکاري د روم او د تبریز
سوز مړ شو د حمزه سره صفا د غزل مړه شوه
ستومانه زمزمه کې وایي دا روح د اقبال
خیبرکې یوه ښکلې ډیوه بیا د غزل مړه شوه
راحته! د پښتو د معاصر غزل امامنه!
څه وشو ستا له وروسته اقتدا د غزل مړه شوه
ایله چې اوس راغلې وه په څنو په وربل
« ناظره » هغه پیغله په ربښتیا د غزل مړه شوه
« ماهره ! » هله ورشه د « خاطر » په هدیره
خبر ورکړه چې مړه شوه ښکلې ستا د غزل مړه شوه
« رفیقه! » دا په څه شو د شنوارو بزم سور
رباب وائي پردوکې مې شرنگا د غزل مړه شوه
چې نه شته په کې متره د پرون د زړه راکښیون
د حسن اننگو کې غوریدا د غزل مړه شوه
د اوښکو کاروانونه ځي ګریوان ته د کنعان
نن مصره ! په خیبرکې زلیخا د غزل مړه شوه
« مراده » شي تیاره به د خیبر د ادب کور
رڼادې که په کورکې د بابا د غزل مړه شوه
۱۳۷۲/۱۲/۱۸
کابل

یادونه : د بابای غزل استاد حمزه شینواري په مړینه

داڅه ورځې دي ؟

په تیریدو مې د ځوانۍ ورځې دي

مل مې د ژوند د ستومانۍ ورځې دي
امسا په لاس په کږه ملا ګرځمه
راته څیرمه د پریشانۍ ورځې دي
شبابه تیر لکه بریښنا غوندې شوې
راغلې اوس د حیرانۍ ورځې دي
په وریدو مې دی اسمان د سترګو
موسم بدل شو بارانۍ ورځې دي
د ځوانۍ ورځې رانه لاړې خوشې
اوس راڅیرمه د پښیمانۍ ورځې دي
د مینې یار چې راته نه ګوري سم
د غیر غماز د شیطانۍ ورځې دي
تاته ئې رخ د ودانۍ راوړی

په مـــــــــا راغلـې د ورانـۍ ورځـې دي

مـــــاته په هر قـــــدم کې غم پاځـــــوي

ستـــا په نظر کې ســـيـــلانۍ ورځې دي

بيـــــه د هرشي جـگـه شـــــوې ډيره

خـــــود ســـــعـــرو د ارزانـۍ ورځـې دي

چې د جـــانان په درکې نه قـــبليـــــږي

عـــبث زمـــــور د قـــربانـۍ ورځـې دي

گـــوره چې رنگ او خـــوند به ځـــوک ترې اخلي

وينې د ســـتـــا د مـــهـــمـــانۍ ورځـې دي

پل به د غـــيـــرو په کې پرې نه ږدمـــه

مـــينې د اســـتـــاد دربانـۍ ورځـې دي

۱۳۷۲/۱۲/۲۶

کابل

درنه ځم

د څو ورځو مهمانُ یمه جانانه درنه ځم
زړه تنګ نه کړې قربان دې شم میزبانه درنه ځم

تړلې د ژوند کډه د رنګ شیبې ته په سر یږدم
مکانه درنه تلونکی یم زمانه درنه ځم

راغلی چې وم بې سر او سامانه په کوم رنګ
په هغه رنګ به بې سر او سامانه درنه ځم

نه مینه د بلبل او نه بنکلا شوم دوربل
یو ګل یم رژیدلی ګلستانه درنه ځم

حسینه! ماه جبنیه ! نوردې نه حیرانووم
آئینه دې شومه حسن ته حیرانه درنه ځم

راوښتی یم په جګو جګو غرونو د بیلتون
راغلی یم ستومانهاو ستومانه درنه ځم

دا نن دی چې له خیاله هسې زلفې کړې پریشانه
جانانه! زه هم داسې پریشانه درنه ځم

ای ګُیاره ! رخ مې ومنه د څیرې ګریوانه
راغلی بنه هوښیار وومه دیوانه درنه ځم

حافظ هیله راوړې وه د بنکلو د دیدار
دیدار ته دې پرې نښودم د ربانه درنه ځم

۱۳۷۲/۱۲/۲۶

آسماني سروش

لکه چنجي چې د وريښم له ګيډې تار باسي
شاعر له نسه د شعور داسې اشعار باسي

لکه چې ايښی غوږ سالک وي آسماني سروش ته
داسې شاعر الهام د عشق ته انتظار باسي

زه به تر هغو پورې ژاړمه د يار په درکې
څو چې ګريوان کې مې د اوښکو ويالې لار باسي

بنده د عشق يم زه په دې کې اعتراض څه لرم
که د غلام غوندې مې مينه په بازار باسي

زما زړه هم داسې غوږيږي په بهار د وصال
لکه ګلونه چې غندلي په بهار باسي

چاته فرياد وکړم او عرض د چا په درکې وکړم
چې بې ديدنه مې د عشق له کلي يار باسي

که حال يې ګورئی خلکه راشئ ګونګسې دي هسې
چې د رنګ شيبې ته به حافظ په سر د دار باسي

۱۳۷۲/۱۲/۲۷

تايمني کور

کابل

د سترګو راکټ

د یو شاعر جنازه وځي د کابل له بنباره

د ویر نغمې راپورته کیږي د غزل له بنباره
مور په خپل ژوند د نیک مرغۍ شیبه ونه لیدله
موږه راغلي بد بختان یو د ازل له بنباره
خپل سره لاسونه به زندۍ کړي د قاتل د مرۍ
که یو ژوندی چیرته راستون شو د مقتل له بنباره
د نظر سپورمي ستا د سترګو د راکټ له زوره
د زلفو کورته مهاجر شو د وربل له بنباره
چې پرې رندې شبې د یارانو مهربانه ستر ګې
ځي د اغزیو سوغاتونه اوس د ګل له بنباره
چیرته به ومومي د امن د سارا لمنه
دیرې ماشومې کډې بار شوې د اجل له بنباره
دیر غریبان پې آواره کړل درپه دره ګرځي
خو ورک یې نکړ دومره زور سره یو غل له بنباره
حافظه پوه به شو هله د سپرلیو په خوند
که دا کارغان چیرته بهر شول د بلبل له بنباره

۱۳۷۱/۳/۱۳

تایمني کابل کور

د مرګ چاړه

د مـــرګ چاړه مې په مـــرۍ باندې اغـــيـــار اينبې
کله اغـــيـــار اينبې ده بويه چې مې يار اينبې
چاته ګلپـــوش مـــوټر ولاړ وي ناوې کـــورته بيـــايي
چـاتـه ګـلـر نـګـه جـنـازه پـه اوږو بـار اينبـې
د وخت د جـبـر حکومت دی جـاري شـوې دلتـه
کنه چا مـــرګ ته غـــاړه کله په اخـــتـــيـــار اينبې
ډيرې ناويـاتې نامـــراده ځـــواني مـــرګې شـــولې
بنـارسي يې جنډه شـــوې په مـــزار اينبې
هره خـــوا چغې فـــريادونه دي د کـــونډو مـــيندو
په زخـــمي زړه باندې پټې د صـــبـــر پلار اينبې
چې په سـرو شـونډو د غـوټيـو کې مـوسکا وچه ده
نـاغـــه د وينـو په ســـرو ګلونو بهمـــار اينبې
د درد له زوره چې مې ســتـرګې بيـخي نه غـړيږي
د غـم دنيـــا راته په ســر کـــوم ســـتم کـــار اينبې
د وخت مـــومنه رارســـيـــږه برید په کـــاردی درته
جـوړ د شـهې دولۍ په خـوله کې د بنـامـار اينبې
د ژوند بازار راته ســـوړ بنکاري خـــريدار نه لري
د مـــرګ مـــتـــاع قـــدم قـــدم کې په بازار اينبې
چاته لګيـــږي په ســـينه غـــشي د چا د جـــبـــر
چا د منصـــور غـــوندې ځـــوانۍ په ســر د دار اينبې
برات د مـــرګ يې دی راوړی د حـــافظ د قـــتـل
نن چې د خـيـــال کـــږه خـــولۍ په ســـر ريبـــار اينبې
۱۳۷۱/۷/۲۹/
کابل تايمني کور

د مرګ انتظار

یم انتظار چې به د کـــوم راکټ په اورکې ســـوزم
دا زه کمزوری خوار غریب به په کوم زورکې سوزم
چې په کـوم ځای کې ئې د قـهـر او غـضب اور ولګي
هلتـه کـه نور په کې سـوزیږي زه په کـورکې سـوزم
په دې دنیـــا کې دوزخ جـــور شـــو له جنتـــه راته
مـخکې له حـشـره زه د دې دنیـا په گـورکې سـوزم
مـــا خـــومـــیږي هم د پل لاندې آزار کـړی نه دی
خـدایه ! دا زه مـسکین د چا د وینو پور کې سـوزم
د بیلتـــون اور د هرمـــین د زړه په خـــونه بل دی
کنه یواځې زه دا ســتـــا د مـــینې تورکې ســـوزم
د خـدای لپـــاره رامـدد شئ دا د چا په عـــشق کې
لمبې مې جگې شـوې له ســره په پیـغـور کې سـوزم
کـــه د هجـرت په اور یم ســوی زړه مې تاســره دی
کـــه ته ســوزیږې په کـــابل زه په لاهور کې ســوزم
داچې کـوم شـور گډ شـوی ستـا د ژوندانه په مـحل
در ســره سم جـــانانه زه په د غـــه شـــورکې ســـوزم
په یوه ځـــای په یـوه ســـیـــمـــه باندې نه بلیـــږي
دا داسې اوردی چې همیش پرې په هرلورکې سوزم

۱۳۷۳/۹/۳
کابل

د زړونو کور

اوړونه را زرغون شول د ګلونو په هیواد کې

میلمه شو محرم د اخترونو په هیواد کې

قدم قدم کې رنګ خپور شو د وینو هره خوا

د مرګ تیاره غوړیږي د رنګونو په هیواد کې

نور هرڅه شو قیمته بې وزلان اخته په غم

بې مثله ارزاني شوه د سرونو په هیواد کې

خندا په شوندو وچه شوه ژړاده هره خوا

یو ویر دی هر طرف ته د غمونو په هیواد کې

وطن ته مو راغلې خرابی دی رنګ په رنګ

خراب دی له بل هرشي کور د زړونو په هیواد کې

طبیب نه شته حبیب نه شته د زړونو د علاج

فریاد شو د غم یاد شو د رنځونو په هیواد کې

حافظه! د حیرت په ستر ګو ګوره ورته ته

داڅه بې غیرتي شوه د ننګونو په هیواد کې

۱۳۷۳/۱۱/۲۲

د پنجرې بلبل

چاته ورشم ترې قربان شم چاته عید مبارک باد کړم
نذرانه کړم اوښکې چاته تیر وختونه چاته یاد کړم
نه هغه گل او گلشن شته نه هغه بنکلی چمن شته
نه هغه خوارزه یاران شته په لیدوئې چې زړه ښاد کړم
چاته څیرې گریوان یوسم چاته وژاړم په چغو
څوک ئې اوري څوک به ئې واوري چاته داد چاته فریاد کړم
نپوهیږم نه به پوه شم که هم پوه یم نپوهیږم
چا داهسې رنگ ته خوار کړم چا داهسې رنگ برباد کړم
د زړه عرسه ولړزیږه په دوعامې آمین وکړه
شه هم داسې رنگ نابنساده چې ئې زه داسې نابناد کړم
چې د غرو سینې سوری کړې خپلې وینې په کې توی کړې
د شیرینې حورې مینې ! زه به څوک درته فرهاد کړم
گله ! مانه لاس بردارشه بل بلبل گوره په بن کې
زه صیاد بند کړم پنجره کې ځان به څنگه ترې آزاد کړم
آب او تاب ته د وجود مې په حیرت پلک اوسندان دی
د بستم د اور بتې ئې آب د دیده لکه پولاد کړم

۱۳۷٤/۲/۲۰

د لوی اختر اوله ورځ

د سبا د امید ستوری

د سبا د امید ستوری داسې ورک دی په تیارو کې

لکه ورک چې د چا لعل شي د وخت ونو په ایرو کې

د وحشت ګریوانه تاکې به تنې روغه پرې نه برېدم

د جنون جذبه مې شته لادې کمزورو شان پنجو کې

د وجود د غره هرپاڼ مې انګازه د چا د عشق ده

نامعلومه فریاد اورم د انګیو په ناروکې

د لتون شانه د ستر ګو په بنو کې پسې ګرځم

مسا پر زړه مې ورک شوی د خوبانو په کمښو کې

ما په ژبه رخصت ورکړ خو خبر د ستر ګو نه وم

راشه کینه ګرانه مه ځه د باران په دې شیبو کې

د کنعان د ګریوان اوښکې د لیدو ستر ګې پیدا کړه

د بنکلا یوسف روان دی د کاروان خپرو ګردو کې

ګونګوسه ده په ګلشن کې یو ګل بل ته غږ کې وایي

مزه نشته هیڅ د حسن دی بې قدره پسرلو کې

ای طبیبه ! زه به کوم یو درته وایم خپله پوه شه

شته هزار دردونه پټ مې د پرهر په خندیدو کې

خپله یې هم په سر اوربل دی ګریوان تر په سپینو اوښکو

دالیدلې شمعې څه دي د پتنګ په سوزیدو کې

مینې جوړ آتش نفس کړم سینه ډکه د سره اوره

سمندر غوندې مې ژوند دې د اورونو په لمبو کې

که بلبل د سبا چوپ دی خو نغمو کې تیر ارمان یې

لکه بوی هسې خورشوی د ګلونو په ورمو کې

څو ورځې د عشق جهان وي او ژوندی په کې انسان وي

د حافظ غزل به اوري د پیړیو په اوږدو کې

۱۳۷٤/۳/۱۰

ketabton.com - The Digital Library

د مینې زور

هسې زورمې په زړه کړی مینې ستا
عقل هوش را څخه وړی مینې ستا

راز رغون مې شود زړه په کرونده کې
چې کرلی په کې زړی مینې ستا

ساه مې سوزي نور قدم اخستی نه شم
کرم په ډیرو مندو ستړی مینې ستا

هرې خواته مې چې بیایي ورسره ځم
اچولی راکې پړی مینې ستا

بندوبست مې د کفن دفن په کار دی
رانه جوړ کړ بیخي مړی مینې ستا

یوه زه نه یم چې یې هسې قول او زول کړم
په دارنګ کړ تول وګړی مینې ستا

د «حافظ» په سر ئې توړې خاوری باد کړې
چې غماز کړو منځګړی مینې ستا

۱۳۷٤/۳/۱۱

زما دردونه

هغه دردونه چې پر ما تیریږي

مینه کې کله پربل چا تیریږي

عمر روان جوړه د باد څپه ده

لکه د نن هسې سبا تیریږي

ستا د وفا کیسه به پاتې وي تل

نه پاتې کیږي دا دنیا تیریږي

څوچې ځگر وربانديې نه کړي ستي

پروانه کله له رنها تیریږي

پرتادې یې سیوری قدر هم ونه شي

خیر که پر ماهره بلا تیریږي

زما پر زړه باندې به څه تیریږي

چې رقیبان دا ستا پر خوا تیریږي

آزار به واخلي د حافظ د مینې

ستاله کوڅې چې بینوا تیریږي

۱۳۷۵/٤/۲

د ارمان غوتی

د جـــانان د کـــور د یوه په بلیـــدو ده
دم ســـاعت د هجـــران شـــپـــه تیـــریدو ده
د پامـــیـــرد غـــره له څـــوکې به شيْ هسکه
پښبـــتنه شـــمله مې بیـــا په جگیـــدو ده.
ارمـــاني بلبله راشـــه ورنه ځـــار شـــه
د ارمـــان غـــوتی مـــوسکی په غـــوړیدو ده
چې آزار یې دی زمـــا د زړه اخـــیـــســـتی
زمـــــانه سلـگـی وهي په ژړیدو ده
د گـــود ر منگی باته کـــړه گلې راشـــه
مـــازدیگر شـــو د لمر ســـتـــرگـــه په لویدو ده
ســـمندر ورته زمـــا د اوښکو جـــوړ شـــو
د رقـــیبْ د ژوند کـــښـــتی په ډوبیـــدو ده
چې به شـــپـــه د مـــینا نو په کې نه شـــوه
د هغـــه کلي کـــوڅـــه په ورانیـــدو ده
د بیلتـــون ترخې شـــیـــبې به مـــو خـــوږې کـــړي
د وصـــال خـــوږه ورځـــه په لگیـــدو ده
بیـــا به شي پکې تپې د مـــینې مـــســـتې
عـــشـــقـــه! ســـتـــا ورانه دیره په جـــوړیدو ده
۱۳۷۵/۶/۶

د رحمن بابا په پیروی

یو تپوس

شنې زر غـــاراتو کـــیـــدلي دي کـــه نه دي
خـــو بروبان پرې لوبیـــدلي دي کـــه نه دي
چې د وخت خـــزان شـــرلي و بهـــاره!
بلبـــلان بیـــرته راغبلي دي کـــه نه دي
د ګلشن مـــالیـــاره وایه لتـــا ځـــارشم
ســـرې غـــوتې دې غـــوړیدلي دي کـــه نه دي
د پســـرلي په نشـــه مســـتولیـــو نیـــو
ګـــریوانو نه مـــوڅیـــرلي دي کـــه نه دې
چې به تل د بیلتـــانه په ژړا ســـرې وې
هغـــه ســـترګې خندیدلي دي کـــه نه دي
هغـــه زړونه چې ویده د مـــرګ په خـــوب و
په ســـینو کې تخنیـــدلي دي کـــه نه دي
کـــتـــارونه خـــړې زانې مـــهـــاجـــرې
په فـــضـــا کې نڅـــیـــدلي دي کـــه نه دي
د رحـــمن له لاله زار حـــافظ خـــبـــر کـــړئ
چې اورونـــه یې کـــرلي دي کـــه نه دي

۱۳۷۶/۱/۲۰
جلال آباد د نارنج ګل

د لوړو غرو په څوکو

ستا تر درشله به درځمه د بنو په څوکو

که جوړه لاروي ستا تر کوره د چړو په څوکو

قدم قدم کې مې د ستر گو فرش هواردی درته

ته چې له خیاله پرې را درومې د پنو په څوکو

یوه له درده د که څړیکه مې په زړه شوه خپره

چې شړک دې را کړلو ما خوارته د کوڅو په څوکو

پام تیرمې نه وځې د سر او مخ په سپینو د کو

واورې وریږي تل مو دام د لوړ غرو په څوکو

چغه د حق به پټه نه کړم که په خوله مې راشي

ویروی څله ما منصور د غر غروپه څوکو

چې ایره کیږي چوپه خوله اواز یې نه جگیږي

دا پتنگان دي چې سوزیږي د لمبو په څوکو

نه ده خوشبویه شا او خوا د نوبهار په گلو

ستا د وربل عطر خپریږي د وړمو په څوکو

طبیبه! خیر که ملهم نه راوړي پتمی نه راوړي

مالګي مې څله د وړوې د پرهرو په څوکو

د وخت آدم د خپل کرم په لاسو پاکې کړلې

خاورې پرتې وې د درخو د اننګو په څوکو

نه یم خبر چې به سکون په کوم مقام ومومي

د ژوند بیړی مې توپاني شوه د څپو په څوکو

لکه غونچه د ناز له خوبه ستر ګي وغړوه

لمر د رته ږدي د تندي خال د پلوشو په څوکو

له کومې وینې رنګ اخستی د چمن ګلونو

زړه د بلبل دی سوری شوی د اغزو په څوکو

زړه مې د خیال وزرې وکړې د حجاز په طرف

ګرځي د مینې د حرم د مینارو په څوکو

تر اوسه مړندی په مینه کې ژوندی دی «حافظ»

غلیل غلیل سینه د عشق د مردکو په څوکو

۱۳۷۶//.۲/۸

د گلونو محفل

محفل گل ساقي گل رنگ په لاس کې جام گل
نازيي گل مکيـــــز يې گل اډأ خـــــرام گل
په کـــوم کـــور چې گل واته ننواته کـــړي
دريې گل ديوار يې گل کـــوڅـــه او بام گل
چې گل مـــخې گل صـــفـــتـــه په کې اوسي
په هغـــه مـــالت وريږي صـــبح و شـــام گل
مطرب گل ، ســـرود يې گل نغـــمـــه يې گل وي
شـــمع گل ، پروانه گل پاخـــه او خـــام گل
د رنجـــو د خـــال دانه ورلاندې کـــيـــږدی
چې د مخ لپـــاســـه خـــورکـــړي زلفې دام گل
د خـــوبئ مـــثـــال يې نشـــتـــه په عـــالم کې
رب جـــورکـــړی دی په خـــپل قـــدرت تمام گل
گل هغـــه چې يې صـــفـــت وړه د گل وي
خـــوک به څـــه کـــړي هغـــه گل چې وي په نام گل
گلروخـــان چې ســـيـــل تـــه ووځي د گلو

سرئي ښکته کړي په هر قدم او ګام ګل
يار مې ګل ريبعار مې ګل زه ګل پرست يم
ځواب ګل ، وعده يې ګل ده هر پيغام ګل
خوله يې ګل ، سترګې يې ګل بار خويې ګل دي
چا لپاره يې ساتلي دي انعام ګل
ګل قاصده ! چې د ګلو ښارته درومي
ګل ته وړه زماله خوا دوعا سلام ګل
زه به ګل غوندې پرې ولې نه غوريږم
خندا ګل موسکائې ګل هم يې کلام ګل
نيوهيږم دا به فيض د کوم بهار وي
ستاد چم په باغ او ښ کې وي مودام ګل
ګل بدنه ستاد سيمې ګل کځوکې
غوريدلی دی د خاصو سره عام ګل
ورپسې به خود ګلونه اقتدا کړي
مسجد ګل ، محراب يې ګل په کې امام ګل
د حافظ د زړه د ګل بلبله راشه
هر کلی ته دی ولاړ په احترام ګل

۱۳۷۶/۱۰/۱۹

کابل تايمني کور

د وصال شپه

د وصال شپه ده ترسحره ډيو بله پريږده
د ديدنونو بختوره ډيوه بله پريږده

چې پتنګ وسوزي بلبلې پرې نغمې ووايي
د زلفو کورکې معطره ډيوه بله پريږده

زړه مې لانه دی پوره مور په نظاره د حسن
خواست مې قبول کړه د زړه سره ډيوه بله پريږده

چې درته وکړمه يوځو د دلداری خبرې
زما خيالي ښکلې دلبره ډيوه بله پريږده

ستا د ښکلا افسانه ورو په وراورد يږي پسې
د ټولو ښکلو مخوره ډيوه بله پريږده

لوګي اوګي به کړم لتانه سپيلنې د سترګو
الله دې مکړه له نظره ډيوه بله پريږده

ماوې چې زه به لنډوم درته د عشق غمونه
داکيسه نه شوه مختصره ډيوه بله پريږده

چې په محراب د وروځو ستا د سجدو وار نشته دی
د قدر شپه ده رادبره ډيوه بله پريږده

که لږ تياره شوه درندانو بد مستی ته ګوره
د بزم ميره معتبره ډيوه بله پريږده

مقام د حال کې تل د قال ژبه ګونګی پاتې وي
د خوار «حافظ» په حال خبره ډيوه بله پريږده

۱۳۷۶/۱۱/۲
حيات آباد پيښور

په دې دنيا جنت

وروستی وخت وروستی ديدن دی کـــه رائي

ګـــرانه وخت د ځنکدن دی کـــه رائي

په ځير ځير ستا د راتلو لارې ته ګوري

ستر ګي ستر ګي مې بدن دی کـه رائي

چې په ګلو به ئې شـــورو د بلبلو

اوس خـــزان هغـــه چمن دی کـه رائي

چې به شـول په کې د مـينې مـجلسـونه

تس نس هغـــه انجـــمن دی کـــه رائي

بې لتـا مې داسې حـال دی کـه يې پوښتې

په سـره اور کې کـــريدن دی کـــه رائي

چې به مـــا پردې دنيـــا جنت بللو

دوزخ شـــوی مې وطن دی کـــه رائي

۱۳۷۶/۱۲/۱۳

څلور قله

د دنيا غمونه سيند باندې لاهو کړه
ځان ملنګ کړه د جانان په درکې هوکړه
چې د عشق د بندګۍ طوق دی روزې شي
د فاختې غوندې ځان ستړی په کوکو کړه
دوګانه دې چې قبول يګانه رب کړي
د خپل زړه په وينو تل تازه وضۍ کړه
د غماز د بدو ستر ګو که ځان ژغورې
څلور قله هرسبا د رباندې پۍ کړه
که مطلب دې د جنت د حورو خوند وي
د دنيا د زړې کوندې په مخ توکړه
چې جهان يې په حيرت تللی بنکلا ته
د سر لانده د هغې بنکلې ماهو کړه
د وحدت دُر او مرجان چې کړي ترلاسه
نو د اوبنکو په درياب کې ځان مانو کړه
نفس شيطان درپسې ګرځي خبردارشه
د تقوی سنګر کې ځان ورته قابو کړه
د موسی د امسأ راز معلوم کړه ځان ته
بې اثره د فرعون سحر او جادو کړه
تار د حورو د جنت له زلفو راوړه
د حافظ د زړګي زخم پرې رفو کړه

۱۳۷۷/۲/۱۳
کور تايمني کابل

پیوکی

عشقه پسرلی شوم ورندی دی کړم
بنه شیبه باران یم شرندی دی کړم
خال دې د ابرو په منځ کې کښېنودم
غشی شوم لینده کې شغندی دی کړم
مړومه سلګی د زنکدن مې وې
ګرانه مسیحا شوې را ژوندی دی کړم
تامې د ګریوان تارونه ونغړل
غاړې د جنون ته غړوندی دی کړم
هسې په نری شمال به ورژم
ګل دې د ریدې کړم رپندی دی کړم
تاچې د نظر غشي راوویشتل
لاغړ څه د غرونو ترهندی دی کړم
واړه کرامات د حسن خپل ګنه
شوم هغه زیارت چې رسندی دی کړم
تورد تورو زلفو دې راپورې شو
توریې چې وې بخت هغه تندی دی کړم
خیر که د مالي منت دې واخستو
زیب دې د وربل شومه جُندی دی کړم
تل به دې حافظ د بنکلا پاتې شم
ګلې! که پیوکی کې ځوندی دی کړم
۱۳۷۷/۱۱/٦

منصوري هوډ

قربان دې شم له ستر ګو چې جامونه چپه نه کړې
زما د خوارې مینې اُمیدونه چپه نه کړې
راغلې مې د زړه په ورشو سخته وچکالي
باران د دیدن راوړه خو وخونه چپه نه کړې
ترهغو به یوپل نه میکدې نه کړم بهر
ترڅو مې چې ساقي په سرخمونه چپه نکړې
د ډیرو ککرې به په کې ووهي تالونه
زما منصوري هوډه کله دارونه چپه نه کړې
د حُسن چنګیزي لښکره بویه احتیاط
د زړه په غلغله کې مې تختونه چپه نه کړې
فرهاده ! زه دې نه منم د عشق پهلواني
ترهغو چې پربل مخ دا لوی غرونه چپه نه کړې
امعبد ته هم نشه کې د وحدت راغلې آشنا
واعظ خو دې چپه کړو ممبرونه چپه نه کړې
حافظ به درته ووایی اتل د عشق په څه
که چیرته د اغیارو سنګرونه چپه نه کړې

۱۳۷۷/۱۱/۱۳

کابل تایمني کور

د لمر لمنه

مـــازديگر دی ځـــمـــه لار دگـــو درنيـــسم

د پيـــغـــور د تورو وار ته ئې ســـر نيـــسم
زمـــا ژوند دې ورنه ځـــارشي چې خـــوښـــيـــږي
د بنـــو غـــشي يې ټول په تټـــر نيـــسم
کـــه ولې د شـــودوشـــا تو کې راســـمې
شنډه ونه شـــومـــه کله ثـمـــر نيـــسم
چې آبـاد دې کـــرم د عـــشق عـــمـــارتونه
نـن ســـبـــا ورته د مـــينې اشر نيـــسم
د لاويز عطر به راوړي ســـتـــا د زلفـــو
ســـتـــا د ســـيـــمې له نسـيـــمـــه خـــبـــر نيـــسم
چې دې خـيـــال ســـاتم د ســـرو شـــوندو په زړه کې
« گـــويا داچې په پنيه کې شـــرر نيـــسم »
چې يې بيـل نشم د حـــســن له مـــرکـــزه
د ذرې پـــه دود لمـــنـــه د لمـــر نيـــــــــسم
زړه مې تور د تورو شـــپـــو تورو تيـــارو کـــړ
د رڼا د راتلو لار د ســـحـــــر نيـــــسم
خـــوږ ځـــواب قـــاصـــد راوړی دی له يارە
چې حـــافظ په مـــخـــرم کې اخـــتـــر نيـــسم
۱۳۷۷/۱۱/۱۵

ketabton.com - The Digital Library

د نظر براق

چې راپورې دې شـــو تور د تورو ســـتـــرگـــو

هله پوه شـــومـــه په زور د تورو ســـتـــرگـــو

د هوسې په شـــان به ئې خـــوب په مـــنـــيـــر تون وې

پاتې مـــه شـــه په چا پور د تورو ســـتـــرگـــو

د بنـــو نيـــزوکې زړه وړی له گـــوگله

د نظر په براق ســـپـــور د تورو ســـتـــرگـــو

تـاريـکـو کـې د ژونـدون اوبـه مـــــونـدے شـي

کـه ځـای راکـړی يار په کـور د تورو سـتـرگـو

د رنجـــوپه څـــيـــربـه دوړه ايره پـايـي

چې کـــوم زړه ســـوی په اور د تورو ســـتـــرگـــو

«په کې صـــيـــد کـــړي د حـــرم د غـــزالانو»

د نظر دام چې کـــړي خـــور د تورو ســـتـــرگـــو

ورځ تـــر ورځـــې ئـــې بـــازار پـــســـې تـــوديـــږي

صـــفـت نه کـــوومـــه نور د تورو ســـتـــرگـــو

زه «حـــــافـظ» چې د بنکلا په بـازار راغـلـم

په کې جـــوړ ؤ عـــجب شـــور د تورو ســـتـــرگـــو

۱۳۷۷/۱۱/۱۵

د حُسن عرش

د بندګی کړی مې غوږ کې شوه غلام وختم
د حسن میره بخت مې ګوره ستا په نام وختم

که شوم وړه لکه رانجه د تندې خال دې شومه
عرش ته د حسن دې اشنا په یوه ګام وختم

د عشق کلال خپله پجه کې راته ځای رانه کړ
په اور د مینې کې لاپوخ نه یمه خام وختم

له هرې خوا راباندې راغلې د تیارو لښکرې
د سبا ستوری وم بې وخته په مانښام وختم

رانه اداب د محفل هیرشو ساقي عفوه غواړم
له ډیرې بیړې وارخطأ په سر د جام وختم

کامیابي مې د دنیا په امتحان کې نشته
په ازمینه کې د مینې چې ناکام وختم

داچې له غیبې مې د عطرو قافلې باریږي
لکه پروته دې د قد په ګل اندام وختم

غمازه ! ستا د بدو ستر ګو د محک په قیاس
د یار حضور کې شوم سره زر عیار تمام وختم

چې اقتدأ مې په محراب د کږو وروځو وکړه
«حافظ» د مینې مقتدي وم امام وختم

۱۳۷۷/۱۱/۲۸

د دانګی چینه

په لتـــه بند د زړه مې کـــډې د جـــانان تیـــریږي
ځې د ایلبند په لور کـتـار کـتـار اوښـان تیـــریږي
تورې کـــیـــــږدی د دانـه ګی په چینـه ودریدې
د اوبـو ژی پـه اوږو ایـښـی ګلرخـــان تیـــــریږی
ورته ریښې ریښې ګـریوان د مـجنون لاره نیـــسي
د ســحـــر خـړه کې لیـلا راغـله کـاروان تیـــریږي
ســبـــا بلبلو په نغـــمـــو کې داسې ویلې ســـره
ښکلی بهـاردی زاروان سـپـیـره خـزان تیـــریږي
عـــشـــقـــه ! له دې نه به هم بله مـــرتبـــه وي لوړه
چې د مـیـږي په کـور د حـسن سلیـمـان تیـــریږي
داخـــو نیـــولی د ښکلا وډیو ګل په ســـرو
هسې په څنګ چې تړې د حـسن پتنګان تیـــریږي
غـمـازه ! ته تړې څه خـبـر یې ته پرې نه یې سوی
کـومـه لمبـه چې د بیلتـون زمـا په ځـان تیـریږي
کـچکول د سـتـرګـو کې ورواچوه خـیـرات د دیدن
ګلې ! کـوځـه کې دې د مـیـنې ملنګان تیـــریږي
د خدای کـلام کې ورنه څه ښکلې کـیـســه جـوړیده
څوک څه خبر چې څه کوهی کې د کنعـان تیـریږي
څوک یې په کـانو ولې څوک مسـخـرې پرې کـوي
«حافظ» په دغه مالت بیـا څیـرې ګریوان تیـریږي
۱۳۷۷/۳/۱۳

ګنډيري ګلونه

د حسن ګل ته دې حيران ولاړ هک پک ګلونه
چيرته ګلاب ګلونه چيرته د زمبک ګلونه
ګلې ! چې ته به پرې راځي لکه ورځ مه د ګلو
شه هغه ځمکه هر قدم څپک څپک ګلونه
چې تش ښکالو دې د ښکلا ورته په غوږ کړه نسيم
له هرې خوا درته په ښ کې شور اخک ګلونه
ريباره ! تاوې ياربه راشي لا راغلی نه دی
په انتظار مې شود ستر ګو مردمک ګلونه
دکه ځولۍ درورم وربل ته د سپين غره له ګلو
څه ګنډيري ګلونه ښکلي څه مښکک ګلونه
څه نمکي حسن درکړی پاک الله دی درته
ستاد ګل مخ سره پيداکړي لانمک ګلونه
داخو بورا دی چې د ژوند کورئې غونچې د ګلو
کله ليدای په رنا ورځ شي شوپرک ګلونه
حافظ چې ستاد حسن باغ ته هر سحر در درومي
کره کوي په کې د ستر ګو په مخک ګلونه
۱۳۷۸

د حُسن باران

یو گل وم له گلونو گلستان کې به مې شپه وه
بهار کې به مې شپه وه په خزان کې به مې شپه وه
د مخ د لمر په وړانګو کې دې ورک اوبه اوبه شوم
رونې ستوری د آسمان وم کهکشان کې به مې شپه وه
سهار به د بلبلو په نغمو راجګیدم
د تورو تورو زلفو شبستان کې به مې شپه وه
جنونه ستا وحشت زړه کې پیدا کړ داسکون
وحشیان به راته رام ؤ بیابان کې به مې شپه وه
بنکلا د طبیعت به کړه هردم نور افشاني
لوند لوند به وم د حسن په باران کې به مې شپه وه
نه غم د بیلتانه ؤ او نه فکر د هجران
د وصل په بنایسته بنکلي مکان کې به مې شپه وه
ماشوم غوندې مې لوبې ستا خالونو سره کړې
نتکی کې به مې شپه وه په پیزوان کې به مې شپه وه
وړمه وم هر سهار به دې له څنو خپریدم
سنبل کې به مې شپه وه په ریحان کې به مې شپه وه
نسیم د صبحدم به نازولم تخنولم
امیل وم په غاړه د جانان کې به مې شپه وه
په کوم نظر چې اوس «حافظ» ته ګورې داسی نه ووم
تنې غوندې د بنکلو په ګریوان کې به مې شپه وه

۱۳۷۸ / ۲ / ۲٤

د سبا ستوری

د تورو ستر گو غم په سر واخستم

لکه نشه ئې په ساغر واخستم

شود زړه بدر مې د تندر په حال

نن یې چې تول په خپل نظر واخستم

شوم ئې له سر د قربانئ گډوری

زه لر ولاړوم خو ده بر واخستم

د سبا ستوری وم اوس بل څه شومه

ذره ذره د حسن نمر واخستم

چې هر یو غر مې راغبر گیرې په غوږ

لکه انگی په غیږ کې غرو اخستم

«حافظ» به اوس پدې کې څه ووایم

تاچې د مینې په هنر واخستم

۱۳۷۸/۲/۲۵

کابل تایمنې کور

د پنجرې دروازې

ته چې لاړې زه دې پرېښـــــــودم يـوازې
را په مخ شـــوې د دنيـــا د مخ ناســـازې
بلبل وارد ګل په هجـــر شـــور فـــرياد کـــړم
د پنـجـــــرې دروازې نـه شـــــوې راتـه وازې
دې مـــالت کې زړه ســـوی نشـــتـــه په ويرژنو
ســـتـــا کـــوڅې ته مې راځې اوښکی اســـتـــازې
پام چې مخ دې بنکاره نه کـــړې د ســـالونـه
پيـــدا شـــوې بدې ســـــرګې نظربازې
ښـــا پيـــری د چين مـــا چين مې هم کـــتلې
ســـتـــا په څـــيـــرنشـــتـــه اوږدې زلفې درازې
حـــيـــرانيـــږم دې دســـتـــور د زمـــانې ته
چې په مـــينه اشـــارې بولې غـــمـــازې
«حـــافظ» پوه شـــومـــه په راز د دوارو کـــونو
چې مې سترګې ستـا د سترګو شوې همرازې

۱۳۷۸/۲/۲۸

کابل تايمني کور

د ځواني مرګی منګی

په چغو او په کوکو دې په وروژړیدم
په لړوژړیدم او هم په بر وژړیدم
قربان دې له درباره شم دربان مې شو مانع
حضور ته دې درتلی نشم بهر وژړیدم
بلبل سره د مینې په دستور کې یم شریک
د ګل په پانه پرخه د سحر وژړیدم
دنیا راسره ژاړي خو یو یار راسره نه
نغمه د مات رباب شوم په هنر وژړیدم
د حُسن مازدیګر می کړو په خپلو اوښکو ډوب
منګی د ځواني مرګې په ګودر وژړیدم
راوړې مې له سپین غره ځولی تشه د مراد
په خړو خړوغرونو د خیبر وژړیدم
هیڅ رحم ئې رانه غی دې کلک زړه کې په «حافظ»
هرڅومره که په مخکې د دلبر وژړیدم

۱۳۷۸/۳/۷

سپیره منگی

بیگاه په خوب کې مې دلبر په غیږ کې سر ایښی ؤ
ځکه مې سر له اسمانونو څخه بر ایښی ؤ
اوس د خپل سر په قدر یاره پوهیدلی نه شم
سرخو ؤ هلته چې مې کله ستا په در ایښی ؤ
د ګلو تاج به مې ګنلو پرې ستومانه نه وم
چې مې د سر لپاسه ستا د غمو غر ایښی ؤ
د ناز په نیم نظر دې زه څنګه بیدله کړمه
دادې په ستر ګو کې جانانه څه هنر ایښی ؤ
ته چې په دا قدو بالا د باغ په لورې لاړې
سردې پښو کې درته سرو صنوبر ایښی ؤ
وخته د خاورو سره خاورې شوه د نجونو میره
سپیره منګی یې لا تراوسه په ګودر ایښی ؤ
ماوې د بد نظر اثر به درنه کړه وکړې
سپیلنی زړه مې ستا د عشق په مجمر ایښی ؤ
«حافظ» به ټوله شپه د ستا د یادو ذکر کاؤ
غوږ به یې تل په غږ د الله اکبر ایښی ؤ

۱۳۷۸/۳/۱۷

د کرم امسا

پریوتم د زړه لـــه زوره پـــریـــوتم

عـشـقـه ! ستـا له مـسـتـه شـوره پریوتم

لړ د لـونـگـیـن نـه دی خـطـا شـــومـــه

لاس راکـــــوه هـلـه گـــــوره پـریـوتم

حُـسـنه ! سـتـا د خـیـال د دنگو غـرو پـه لار

بـرنـشـم خـــــتـی نـسـکـوره پـریـوتم

شـــور فـــریـاد مې واوره د جنون دبنـــتې

ســـتـــا پـه لمن څـــه بې کـــوره پریوتم

راکـــړه د کـــرم امـــســـا چې پـورتـه شـم

راشـــه ای زمـــا غـــمـــخـــوره پـریـوتم

تورد ســتـرگـو سـپـیـن مې سـتـا پـه یادو شـوې

ای زمـــا د ســـتـــرگـــو تـوره پـریـوتم

جـــورچې د حـافـظ د عـشـق جـهـان نه شـو

دا دنـیـــــا کـــــړه ورانـه نـوره پـریـوتم

۱۳۷۸/۳/۲۳

د سترګو مسیحا

که داغونه مې د زړه ګورې راځه
آینه کې ځان ته څه ګورې راځه

روح مې تللی ستا د یادو هدیرې ته
که ما خوار غریب ته ښه ګورې راځه

چې باران د پشه کال ورته حیران دی
که د اوښکو وریده ګورې راځه

دود یې خیرې ایرې کیرې پتنګان دي
په ډیوه که سوزیده ګورې راځه

شهادت یې مبارک شه ستا د سترګو
په زړه خنې دې که بانه ګورې راځه

لاس دې راکړه سترګې پنې کړه بیا ګوره
که ترعرشه رسیده ګورې راځه

ستا د شوندو خوږلنې د پرې غالبه
خیر که سترګو کې ترخه ګورې راځه

ستا د سترګو مسیحاته په کاته دي
که د عشق په تبه مړه ګورې راځه

که قبوله مې دُعاشي ګرانه یاره
بده ورځ په ژوند و مه ګورې راځه

۱۳۷۸/۳/۲۳

رنځوري ته

چې دې وچو سپيرو شوندو ته نظر کړم

ګلې وايه ! چې زه څه خاورې په سر کړم
که زما په وينو ستا د خوږ علاج شي
چاړه واخله چې د زړه وينې مې درکړم
چې خالي دې اوښکې وګرځي په ستر ګو
نو ګريوان له غمه زه په اوښکو ترکړم
که د مرګ پرښته چيرته پرې راضي شي
زه به ساه د ستا د ساه په بدل ورکړم
که ته نه يې راز به ستا د مينې فاش کړم
زه به ټول عالم په دې مينه خبر کړم
نا معلومه دردې خوري د صورت وينه
په وينا به د طبيب څنګه باور کړم
زما عشقه ستا له ځوره به څه وايم
زه دې څنګه په ژوندونې درپه درکړم
که ډيوه ستا د جمال شی چيرته بله
د پتنګ غوندی به زړه پرې خاکستر کړم
حافظ ستا دروغ صورت ارمان وړې ګورته
خاورو لاندی به هم ستا لورته نظر کړم

۱۳۷۸/۳/۲۶

ketabton.com - The Digital Library

د ګلو کر

د ګلو کـــــرته مې د ربو له چې ګـــــلان وکـــــرو

څـــو امـــیلونه چې په غـــاړه د جـــانان وکـــرو

خیردی که کال سوکړه راغلی اسمان زړه کلک کړي

د زړونـو للمـــــه بـه د اوښکو په باران وکـــــرو

چې د توپان د لیـــــونو مـــوجـــونه ونه ډارشي

د قـــوبچی به په څـــپـــوکې د ګـــریوان وکـــرو

کټ او پیـــروني به تري جـــوړشي تلې هم ورســـره

راشـه د اوښکو یوځـو سـتـوري په اسـمـان وکـرو

ګـوندې دمـه ئې شي په سـیـوري څـوبې دمـه زړونه

د رحـم زړي بـه پـه زړه کې د انســـــان وکـــــرو

چې د ک خـمـــان راته ولاړوي د کـــاله په غـــولي

یوځـوتاکـــونه بـه په کـــورکې د مـــغـــان وکـــرو

یولاله زار بـه ورنه جـــوړشي د بهـــار په مـــوسم

د زړه داغـــونه کـــه د عـــشق په بیـــابان وکـــرو

چې د راتلو هرپل ئې ســـتـــرګـــوته دا ویاړ ویښي

حـــافظه راشـــه چې په لارکې ئې چشـــمـــان وکـــرو

۱۳۷۸/۵/۷

غلچکی خال

د وروځو خال ئې غلچکی د زړونو لارې وهي

څوک چې تالاشي هره خوا چغې کوکارې وهي
حُسنه ! ځلادې یو په څوشوه د بهار په موسم
څنو وربل کې چې گلونه پرې وارې وهی
ساعت گړی ته مې د عمر تغر تول وگنه
د ژوندون پانگه مې غمونه وار په وارې وهي
ځمکه فضا د بیلتانه ماتم په سر اخستی
دلته زه ژاړم په هوا زانې چیغارې وهي
چیرته سیلاب او چیرته توی چې په گریوان بهیږي
دامې د سترگو له اسمانه اوښکې دارې وهي
د زړه پرهرمې شو زولن ناسور به جوړشي ورنه
کاږه بانه دې شیبه دم په کې نوکارې وهي
زاري جگی دي لاس د چا زنې پښې ښکلوي
دولت د حُسن بیا د کومې یوې خوارې وهي
چې یې له سترگونه د ستورو تښتولی دی خوب
دا خو حافظ کړیکې له درده د ناچارې وهي

۱۳۷۸/۵/۲۳

کابل

ketabton.com - The Digital Library

د تندر توره

د تندر توره چې د وريځو په لښکر ووته
ناره د فتح د مستانو له سنګر ووته

د زړه په فصل مې تنها د ولې تیره شوله
داسې ئې وسوم چې مې سره لمبه له سر ووته

د تورو شپو تیارو په غیږ کې پوره ځبینبلم
بس دغه چغه مې له خولې نه په سحر ووته

رنګین بازار ئې د همزولو په ګودر کې جوړ کړ
د نجونو میره چې له کوره مازدیګر ووته

چې د بنو نیزې ئې ما پلو راواړولې
ماوې سینې ځنې مې څوکه د خنجر ووته

روحه! چې ته مې له نظره شوې پنا د سترګو
ساه مې وزرونه ورته ګوره د نظر ووته

د زړه ملوک مې د کلونو ما پرشو پسې
بدری د حُسن چې ارم نه په سفر ووته

نن د ساقي د مستو ستر ګو اثر دومره زیات شو
ستا بد مستي شرابه څه شوه په کوم ور ووته

حافظه غلاته دې د زړه د کور راغلې وه څوک
پرې خبر نه شوې بنا پیرۍ وه په هنر ووته

۱۳۷۸/۶/۱۷

مات ستوري

دچا دمـــــينې دیادونو قـــافلو ســـــره ځم

ســحره ! ستـا دمـاتو ستـور و بدرګـو سـره ځم

یوه شـیـبـه نیـمـه بـه یم دمـه دیار په رخـسـار

لکه شـــبنم په ګل د نمر دراخـــتـــو ســـره ځم

دســـفـــر غـــوتې مې ترلې داشنا کلي ته

ځم روانیـــږم دبلبلو د نغـــمـــو ســـره ځم

لکه دشـــمـــعې بلووم په ســـر لمبـــه دمـــینې

تورې تیـــارې رنا کـــوومـــه د دیـوو ســـره ځم

دخـــوښی ناوې مې یوه په کـــور دننه نه شـــوه

زه به ترڅـــو ددې نیـــمـــزالوجنازو ســـره ځم

کـــه راپخـــلا مـــرور یار شي په مـــوسکاشي راته

دخـپلو ترمـــو اوښکو دجـرګـــو ســره ځم

مالیـاره ! پام ستر ګې درنې نه کړې ګلچین نه یمه

وږمـــه وږمـــه یمـــه روانه دغـــونچـــو ســـره ځم

حافظ (حافظ) یم پاتې شوی حسنه ! ستا په درګاه

کـه چیـرته ځم حسـنه ! هم ستـا په اشـارو سـره ځم

۱۳۷۸/۵/۲۹

PROPERTY OF ACKU 8708

رنګين مانبام

حسن دې ښکلا ده څه رنګين غوندې مانبام دی
وګوره آسمان ته د سپورمۍ يې لاس کې جام دی
ګرځي صراحي په لاس ښکالود ښاپيرو اورم
دلته غني پروت دی سرته ناست ورته خيام دی
هرې خواته دلته کې تسبيح د پرښتو رائي
وينم په حساب کيږي سجود دی که قيام دی
پيرې په سپنږسيو د کنعان د حسن ګل پيرې
خدايه دا د حسن څه وړيا شانتې ليلام دی
تل چې ترې د مينې طوافونه شپه او ورځې شي
دا جوړه کعبه ده او که ستا د کاله بام دی
ناز د آسمان ستوري هم د ښکلو په ليمو مني
تا ښايست ورکړی چې په خپل قدرت تمام دی
ټول قضا لمونځونه به دې وشي پسې نيت کوه
صف و روځې بانه يې مقتديان خال يې امام دی.
پوخ يې کړه لا پوخ نه دی حافظ په اور د مينې کې
اوس هم لا په سپينه ږيره ستا په مينه خام دی.

۱۳۷۸/۷/۵

ANIS

ketabton.com - The Digital Library

د شاعر چاپ شوي آثار :

۱- دنغمو کاروان (دشعرو نو ټولو نه) ۱۳۵٦ کال .
۲- دشمشاد له هسکې څوکې (دشعرو نوټولګه) ۱۳٦۲ کال .
۳- ستا دچم ګلونه (د غزاوټولګه) ۱۳٦۵ کال .
٤- تاتړې (دنظمو نو ټولګه) ۱۳٦٦ کال .
۵- دردونه او تکلونه (دشعرونو ټولګه) ۱۳٦۹ کال .
٦- مات ستوري (همدا ټولګه) ۱۳۷۸ کال .
۷- د اتم ټولګي لپاره د تاریخ ژباړه ۱۳٤۲ .

دشاعر ناچاپ آثار :

۱- دباچا خان په باب نظمونه .
۲- دسولې په باب نظمونه .
۳- زما ترانې د (زړو په شا و خواکې) دتصنیفونو ټولګه .
٤- دنړۍ د ادبیاتو دشاهکارونو کیسې (ژباړه).
۵- دنړۍ دمشهور شاعرانو شعرونه (ژباړه) .
٦- د ټلویوه ټولګه .
۷- دحق پتنګان : دینې لیکنې چې وخت په وخت د رادیو له لارې خپرې شوې دي
۸- سهارنۍ نذرانې : دینې لیکنې ، د رادیو لپاره .
۹- دلندو کیسو یوه ټولګه .
۱۰- ویرینې اوستاینې نظمونه .

PROPERTY OF
ARIC
Established
1978

ketabton.com - The Digital Library

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې – جرمني

خپاره کړي آثار

۱ - څيړې ګړېوان، عبدالوهاب سرتېر.
۲ - سيندونه هم مري، اسحاق ننګيال.
۳ - پښتانه (پټانز)، اولف کارو.
۴ - دويمه سقاوي، سمسورافغان.
۵ - په افغانستان کې توپان، غوث خيبري.
۶ - د شملې پېړۍ تر نمايي د افغانستان د بهرنيو اړيکو تاريخ، لودېك آډميك.
۷ - په افغانستان کې ربښتيا څه تېرېدل؟ الکساندر مايوروف.
۸ - د سيند پر غاړه، حبيب الله زړه سواند شينواری.
۹ - ګام پر ګام له خوشال سره، محمد آصف صميم.
۱۰ - مات ستوري، نصر الله حافظ.

د افغانستان دکلتوري ودې ټولنه - جرمني
VEREIN ZUR FÖRDERUNG DER AFGHANISCHEN KULTUR E.V
د خپرونو لړ (۱۰)

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English